

Ái Tình Còn Lạnh Lẽo Hơn Cái Chết

Contents

Ái Tình Còn Lạnh Lẽo Hơn Cái Chết	1
1. Chương 1: Không Phải Là Lúc Để Khóc	1
2. Chương 2: Tịch Mịch Tựa Như Máu	5
3. Chương 3: Surprise Party Vào Giáng Sinh 1	6
4. Chương 4: Don't Cry	15
5. Chương 5: Tôi Nghĩ Tôi Yêu Anh Mất Rồi	18
6. Chương 6: Lời Chúc Vào Tiết Âm Lịch Thứ Nhất: Ma Vũ	22
7. Chương 7: Mừng Tết Âm Lịch Thứ Hai: Vô Ưu Vô Lo	27
8. Chương 8: Sau Ngày Ấy	33
9. Chương 9: Hạnh Phúc Như Đóa Hoa	36
10. Chương 10: Cái Giá Phải Trả Cho Tình Yêu	40
11. Chương 11: Quý Ông Của Tôi	41

Ái Tình Còn Lạnh Lẽo Hơn Cái Chết

Giới thiệu

LOVE IS COLDER THAN DEATHHắn hút thuốc phiện, vào năm 16 tuổi thì si mê nhạc Rock. Hắn trở nên rất gầy, v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-con-lanh-leo-hon-cai-chet>

1. Chương 1: Không Phải Là Lúc Để Khóc

Hắn hút thuốc phiện, vào năm 16 tuổi thì si mê nhạc Rock.

Hắn trở nên rất gầy, vẻ diêm dúa càng rõ rệt hơn, không thích cười, hắn còn là Hoa Kiều, là người da vàng, đứng giữa cộng đồng da trắng, hắn lại cảm thấy tự mãn hết thuốc chữa.

Mỗi ngày đều tiệc tùng, và hắn đắm chìm vào nó, thuốc lá, rượu chè, ***, ma túy chiếm trọn sinh hoạt.

Năm 18 tuổi hắn đã ngán ngẩm chịch chạch, mang Guitar điện trên vai, đứng trên sân thượng trường học mà hét khản cổ: Everything will flow.

Một tháng sau, cai nghiện thành công, được vào khoa Luật đại học Harvard, với kết quả rất có tính châm

biếm, tất cả chỉ vì hắn có một người cha làm FBI.

Khoa Luật có rất nhiều sinh viên nghiêm túc, rất nhiều thiên tài, rất nhiều cô gái, rất nhiều chàng trai, rất nhiều tên trộm có vẻ thông minh lại như thằng ngốc nữa...

Hắn mỗi ngày mang ba lô lên lớp, ngồi ở vị trí trong góc, đi học, chống cằm ngủ, trở về căn phòng trống hoác, đứng trong phòng điên cuồng mà gảy Guitar, quá khích, cô độc lại thoải mái.

Quanh quèo ăn sâu vào xương tủy, hắn không muốn cải thiện, thứ tình yêu cuồng nhiệt của hắn có thể tạo nên những âm đàn sầu đau nhất, nó là tất cả với hắn, quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác, cho nên, không ai được biết đến sự tồn tại của nó.

Chàng trai ấy rất ưu tú, nhưng cũng rất đứng đắn, có người nói cậu ta xuất thân từ gia đình quan tòa, bối cảnh trong sạch và sáng tươi tựa như quốc kỳ Mỹ vậy.

Vào thư viện tìm tư liệu làm luận văn, với tay lên kệ cao nhất, bên tai nghe tiếng thằng nào thét lên: 22, psycho for *** and glue, tay vừa trượt, sách vở vừa dày vừa nặng rơi lả tả, tiếng “Bộp” rõ mồn một trong không gian yên tĩnh, hắn thờ ơ khom lưng nhặt, khép tay còn lại.

Bàn tay trắng trẻo lại thon dài, rất đẹp, gảy Guitar chắc chắn rất cuốn hút.

Giương mắt đối diện đôi mắt xanh thẳm của người nọ, anh có một khuôn mặt anh tuấn, hắn nghĩ.

Chàng trai ấy cũng rất ưu tú, hội trưởng hội Anh em, có cô bạn gái xinh đẹp, cử chỉ thuộc về phong độ của một chính trị gia, anh cười với hắn, trả lại sách cho hắn, vươn tay, “Chào cậu, Jensen Ackles.”

Hắn bắt lại, mang tính lễ phép mà gật đầu, rời khỏi, chưa nói tên mình ra.

Sau lại gặp mặt rất nhiều lần, có lúc hắn đang ngủ thì bừng tỉnh, có lúc lại thấy chàng trai ấy ngồi cạnh hắn, tiếng chuông reo, giờ học kết thúc, hắn đeo ba lô rời đi, đôi mắt xanh kia dõi theo hắn.

Hôm vũ hội, hắn uống nhiều, hắn nhìn vào đôi mắt xanh kia, túm lấy cổ áo anh, khóa môi, rồi vội giã ra, trong miệng đầy hơi rượu, vẫn cảm nhận được độ ẩm không thuộc về cái gay nóng của cồn.

Chàng trai ấy kéo tay hắn, lùi lại, hắn ngã vào lòng người kia, cười, cười một cách hào hoa phong nhã, thân thể thuận mà quán quýt... Ô tô chạy gấp gáp, miệng hắn đã đưa đến thân dưới của anh.

Tình ái điên cuồng thay cho Guitar chói tai, hắn nắm chặt tay chàng trai ấy, cảm nhận thân nhiệt thuộc về con người.

Về sau, hấn hát hò, vì đôi mắt nhìn lên từ bên dưới nơi kia, hấn cảm thấy mình có thể kiên trì rất nhiều thứ, kể cả để lộ ra phần nhược điểm nào đấy.

Đó không phải là tình một đêm, bọn họ đã có vướng mắc rất nhiều lần, trong thâm lặng.

Hấn chạy đĩa, ngạo mạn cất lên một bài hát tiếng Trung:

Không có gì là vĩnh viễn

Trên trời cao chim muông úa tàn

Bọn họ đều nói thế

Một ngày nào đó anh sẽ nắm lấy tay em và nói hẹn gặp lại

Cần gì phải thế

Luôn là vậy mà

Trong tủ lạnh không còn rượu

Tôi nghĩ ít ra còn có đôi môi của anh đang chờ

Máu hóa đen

Thuốc độc bao giờ cũng đẹp

Tôi đã đi quá gần

Anh lại cách quá xa

Quần thủng đôi chỗ

Tôi lại kéo thêm cái nữa

Thành hai bao giờ trông cũng nhức mắt

Luôn là thế

Tôi yêu phải anh ấy

Luôn luôn

Tôi yêu phải người ấy

Không có chuyện sẽ trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời

Mọi người đều thích nói dối

Bọn họ thích lừa dối

Sự thật khó có thể tìm

Vĩnh viễn không tìm được

Có một ngày cuối cùng tôi cũng mất anh

Mất đi anh có thể thế nào đây

Luôn là như vậy

Chàng trai ấy sau khi tốt nghiệp theo nghiệp chính trị, vợ đẹp, con thơ.

Hắn mất khi mới 27 tuổi, ngày phát hành đĩa, cũng chính là ngày đầu tiên chàng trai ấy rời xa hắn.

Đó là một ngày thu, rất nhiều người thu nhặt.

Không ai khóc thương, chỉ trừ những phiến lá rơi xuống.

Tình yêu còn lạnh lẽo hơn cả cái chết.

2. Chương 2: Tịch Mịch Tựa Như Máu

Đêm hôm ấy trời không trăng, sân bay rộng lớn mà vắng bóng người, gió lạnh thổi vào phòng chờ, hắn đang chờ chuyến bay về phía Nam.

3 giờ rưỡi khuya, bàn tay lạnh cóng cầm lấy di động, không thể liên lạc được, người con trai hắn yêu còn rúc trong chăn, không hay biết rằng hắn đã rời đi.

Hắn nhìn lên bầu trời trống rỗng, ngọn đèn trắng ảm đạm phủ lên mặt hắn, tạo thành vòng sáng, bật ra cái tịch mịch.

Vầng sáng kia vẫn theo chân hắn và bám vào gương mặt vô cảm của hắn, dường như cũng tịch mịch, theo sát không rời.

Nhưng hắn không hiểu, có vẻ như hắn không hề hiểu tịch mịch là gì, hắn chỉ biết, người con trai hắn yêu nằm trên giường, toàn thân thả lỏng, úp gương mặt đẹp trai trắng trẻo như gạch men vào gối, lúc này cứ như hắn có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều nho nhỏ ấy vậy.

Hắn thương cậu, cậu là cả mạng sống của hắn, là lý do để hắn nỗ lực để sống.

Có người không hiểu hắn vì sao lại vì cậu trai kia mà làm, chàng trai ấy đã từng cười nhạo hắn, cười nhạo quen biết hắn là một chuyện xui xẻo biết bao.

Rất nhiều năm hắn không thể đi vào giấc ngủ mỗi buổi đêm, hắn không hiểu, gương mặt của cậu trai ấy vì sao lại khắc sâu vào lòng hắn, làm cho hắn chỉ có thể đứng nhìn từ xa, ngắm nhìn mãi nhất cử nhất động của cậu ấy mà không biết chán.

Hắn rời cậu mà đi, đi xa khỏi thân thể ấm áp ấy, hắn nhớ cậu, ngồi ở đây chừng phút đầu tiên, nỗi nhung nhớ lại xông lên đầu, mãnh liệt đến nỗi hắn chỉ có thể nhìn vào ngọn đèn, gương mặt ấy lần lượt hiện lên trong đầu hắn, liên tục không thôi.

Hắn vươn tay, không thể sờ đến gương mặt của em, chỉ có làn khói thuốc lá lửng lơ trong không khí.

Hắn phải đi, chỉ có đi mới có được sức mạnh để bảo vệ em ấy, hắn đáp ứng mọi điều chàng trai ấy muốn, hết thấy, còn quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, bao gồm cả việc rời xa em ấy, trong một buổi tối như thế này, mà nhớ đến em.

Hắn yêu cậu trai ấy, yêu cậu bé dù có bị thương cũng chỉ cười, mà hắn chỉ có thể thay cậu trốn trong động tối đen gào khóc mà gọi cậu, hắn cười, đau đến khó thở, hắn hận bản thân mình không thôi, không đủ mạnh để có thể bảo vệ em ấy.

Giọng nữ lạnh tanh cất lên thông báo về chuyến bay, đôi mắt xanh dương đậm của hắn nhìn đắm đắm vào

vàng sáng kia, hân yêu chàng trai đứng bên trong ấy, cười nhẹ, trong ánh mắt, ấm áp lại u tối.

Máy bay tới, máy bay lại đi.

Tịch mịch như máu chảy, không trừ cả anh hùng.

(Tác giả) PS: Chế tùy tiện viết thôi... Mấy cậu có đọc được thì... Thôi đừng nghĩ nhiều nhé

Chương này viết cho đêm rét đọc JMS.

3. Chương 3: Surprise Party Vào Giáng Sinh 1

“Xuân này tui muốn Paris, cả thế giới đều biết ở đó sẽ tung ra bộ sưu tập mùa xuân, tui thích mình trông bánh bai mà còn phải vừa người nữa, cậu phải biết, mẹ tui vì thế mà lúc nào cũng cười nhạo tui là hoàng tử hàng nhái, mùa hè tui thích đi Tây Ban Nha, môn đấu bò rất chi là... Ngầu.”

“Tui thích mấy môn vận động mạnh, thiệt đó, tui rất có đam mê với sức mạnh, mùa thu thì tui đi Italia, về quần áo, trời ạ, tui thích mê tây trang may bằng tay của Italia, mùa đông thì tui thích nằm nhà, không cần đi đâu hết, âm nhạc, rượu ngon, và cả sách nữa...”

Cái lần Nhiếp Văn Đào nằm trong bệnh viện, chàng trai ấy cứ ghé vào tai hân luyện thuyên, không biết có phải cố tình không hay có ý khác... Hân dám chắc người kia biết hân có ngủ cũng hơi tỉnh vài phần mà cảnh giác.

Người nọ còn giảo hoạt hơn cả hồ ly, hân biết chứ, chẳng qua, cậu ta có giảo hay không cũng không quan trọng với hân, chỉ cần là thứ hân muốn hân có thể lấy đi tất cả, người nọ tồi tệ, thích lấy trêu chọc hân làm vui, hân dù đã biết tổng vẫn chỉ có thể chiều theo ý cậu ta, hân thích nhìn gương mặt nhếch môi cười của người kia, có ra sao cũng được.

Nghe lời kia, Nhiếp Văn Đào không hề nghĩ ngợi, tư duy lập tức theo bản năng tính toán công trình lần tới có thể thu được bao nhiêu tiền? Nhà hàng tháng này có thể thu được bao nhiêu...

Sau đó hân lạnh lùng nghĩ thầm, khác nhau một trời một vực chung quy vẫn là khác nhau một trời một vực, thu nhập mỗi tháng của hân chỉ đủ cho chàng trai ấy mua bộ quần áo, uống chai rượu ngon thôi.

Nói hân muốn vượt qua ranh giới, hân vẫn luôn biết chứ, chỉ có như thế, hân mới có thể đến gần với người kia hơn, có thể cho cậu ấy bất cứ thứ gì cậu ấy muốn, có thể nhìn thấy nụ cười tươi của cậu ấy, thậm chí có thể... nắm lấy bàn tay thon dài trắng ngần chậm rãi đi trên con đường nhỏ mỗi khi hân theo sau cậu về nhà.

Có một số người, cầu không được, không chiếm được, hấn chỉ có thể cho người ấy mọi thứ, không thể cho hấn thứ hấn mong muốn, sau ngần ấy năm, nỗ lực phấn đấu đến nhường ấy.

Hấn giấu đi cảm giác thất bại dưới gương mặt vô cảm, niềm kiêu hãnh của hấn với người khác là sự tự ti, hơn nữa đã sớm hóa thành con rắn độc kiêu ngạo lúc này đây đang nhòe lên xiết chặt mỗi dây thần kinh của hấn, không còn là nỗi đau mông lung nữa, mà là đau đến khó chịu.

Hấn thả đi chàng hoàng tử nghịch ngợm sáng sủa, thế rồi chỉ còn thân xác trở về với cổ hương. Hấn từng thể sinh thời không quay lại thành phố L nửa bước, nhưng hấn đã cho rằng người ấy sẽ sống thật lâu hơn hấn, ít nhất, sẽ không rời đi trước hấn.

Chớp mắt thôi mà bao nhiêu hy vọng lập tức tan biến, mọi cố gắng nỗ lực cũng trở nên vô nghĩa, hấn điên cuồng muốn trả thù, dùng toàn bộ thể lực của hấn, lấy trứng chọi đá thì có hề gì? Người ấy đã chết, hấn thì sống, vậy thì sao.

Người nọ khi còn sống, lại gian xảo lợi dụng hấn, vậy thì sao đây? Ít nhất... Hấn còn sống.

Hấn gặp được người kia, nói với người kia rõ ràng: Cái gì tôi cũng có thể làm vì em, chỉ cần em nói một tiếng.

Mà ngày hôm ấy, hấn đứng trước con xe, không nghĩ rằng mình sẽ bị tấn công, sau đó một viên đạn bắn trúng hấn, hấn không có bất kỳ cảm xúc chấn động nào, hấn chỉ nghĩ: Hấn muốn sống.

Người ấy có vườn hoa xinh đẹp, có phòng ở sang trọng, còn có tiền tài có thể tiêu xài tùy thích, những thứ ấy hấn không cho được... Thế giới của hấn và thế giới của cậu vẫn còn một khoảng cách xa lắm, dù cho hấn có cố gắng hết sức chạm đến thế giới của cậu.

Hấn đi, người ấy sống, hấn vẫn còn lý do để hướng tới thế giới của cậu.

Về sau, có một ngày, hấn nắm lấy tay người ấy trở về nơi mà hấn gọi là “Nhà”, trong chớp mắt đó hấn cảm thấy hết thảy hấn có không còn gì nữa, hấn biết, người ấy muốn gì, hấn liền cho cái nấy, không để bụng mình muốn nhận được điều gì.

Người anh em lớn lên từ nhỏ với hấn bùi ngùi: Đại Nhiếp à, cả đời của cậu, chỉ vì cậu ta sao.

Mà sau đó nữa, người hộ sĩ Vương Song Duy mặc áo xanh lam nói với hấn: “Phải chăm cho cậu ấy thật tốt, người đó, cả đời chỉ có mỗi cậu.”

Còn người ấy, lúc này đang ở phòng ngủ dưới lầu trong vườn hoa, đào đất, trồng cây hoa hồng trắng cậu thích nhất và hoa cúc trắng.

“Tôi yêu em, cho nên, tôi phải tước đoạt mọi thứ của em”

(Huỳnh đệ văn – Có thể coi như he)

Ngô Khởi Nhiên vào ngày đó đi du học ở Paris những tưởng sau này trời cao biển rộng mặc sức chơi bời, có một số việc, không nhìn không thấy, sẽ không nặng đầu, sẽ không đau lòng, mà có một số việc, cuối cùng có thể làm.

Mà Paris không thiếu nhất chính là trai xinh gái đẹp, nhiều như cá diếc sang sông, thế là Ngô thiếu gia ở Paris chưa đến 1 tuần đã câu được một em xinh dzai du học sinh Italia, vào thời điểm đang chuẩn bị vượt rào, thì lũ lượt những vệ sĩ không biết từ đâu xông tới, đưa điện thoại cho hắn, chỉ nghe anh hắn đầu bên kia lạnh lùng nói: “Em là người nhà họ Ngô, cư xử cho đúng vào.”

Nụ cười trên mặt Ngô Khởi Nhiên biến mất, lịch sự mời nam sinh kia ra về, còn dịu dàng hôn một cái lên mặt cậu ta, nói, “Xin lỗi bé cưng nhé, lần sau nhen.”

Vừa trở về phòng, lập tức cầm lấy điện thoại mà phát điên, “Mẹ kiếp chứ người nhà họ Ngô, ông đây trốn xa đến đây rồi còn không được nữa à, cư với chả xử, ông 18 tuổi rồi, ngay cả xoạc cũng cần có người quản lý, ông đây không làm người nhà họ Ngô nữa.” Mỗi một câu là từ “Ông đây” chiếm phần lớn, văn minh văn hóa bay sạch sẽ, có thể nói là điển hình của văn hóa cận bã.

Anh hắn tàn nhẫn hơn hắn nhiều, hắn vừa dứt lời bên kia đã lập tức cúp máy, dứt khoát nhanh gọn, Ngô Khởi Nhiên không còn lối thoát.

Cứng không ăn thì mềm mỏng vậy, Ngô Khởi Nhiên cầm di động lên, giọng điệu hiền hòa lại: “Anh à, anh thấy đó, em đã 18 rồi, dù sao cũng đã thành niên rồi, để người ta biết em ngần này tuổi còn là dzai tợ, chẳng phải mất mặt lắm sao, không thể bị cười chê, như vậy há phải bêu rếu nhà họ Ngô sao?”

Mánh này không dùng được với anh hắn, chỉ nghe y lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nói: “Ai dám?” điên thoại lại cúp, chẳng qua không phải Ngô Khởi Hạo, mà là Ngô Khởi Nhiên, di động bị đập nát trên đất, Ngô thiếu gia nổi đóa, thứ gì trong phòng có thể đập là hắn đập cho nát bấy, trước khi ra cửa vẫn không quên đạp vài cú lên cửa, cánh cửa đáng thường cột kẹt rên, cuối cùng chỉ có thể lặng im.

Hoặc như mấy anh vệ sĩ vô tội, nhìn những mảnh vỡ đầy đất, trơ mắt nhìn nhau, sau đó, có một người gọi người đến dọn dẹp, hiển nhiên là với tình huống này đã quá quen thuộc, không kinh không hãi, không thừa một lời.

Ngô Khởi Nhiên phát tiết xong cảm thấy mình là người đáng thương nhất thế giới, sau đó thì muốn đi tự hành hạ mình.

Thế là vào ban đêm hắn dùng dùng vợt đến một công viên, đuổi một người vô gia cư da màu khỏi ghế dài, người vô gia cư vốn dĩ định đòi cho bằng được vì lợi ích của mình, nhưng bị mua chuộc bởi xấp tiền giấy xanh lá từ mấy anh vệ sĩ, cười hí hí ngâm nga bài Hip Hop rồi đi.

Ngủ một đêm trên ghế dài, vốn định thức trắng cả đêm đếm lại tội lỗi của Ngô Khởi Hạo đã gây ra với mình, rất có thể khi điểm đến chuyện Ngô Khởi Hạo biết hẳn đến Paris có vẻ cuống cuống, không thể chống lại nỗi cơn buồn ngủ mà co ro thân mình ngủ trên ghế, ngủ trên chỗ thơm thơm lại không thấy gió thổi nơi công viên, người rất ấm áp.

Vừa thức dậy, được rồi, vệ sĩ giá cao quả nhiên có khác, người đắp chăn lông cừu, cách khoảng 5 bước bên trái bên phải đều có một anh đứng canh.

Từ đó có thể thấy, Ngô Khởi Nhiên chính là một vị chủ nhân kiêu căng nhàn hạ, chủ nhân này còn có người chiều chuộng, người chu cấp ấy nói, em ấy đã thế, có một ngày cũng phải lộ ra bộ mặt thật, miễn là người đó có cái đầu biết quý mạng sẽ cách em ấy rất xa, y không ngại cái sự thối tha của Ngô Khởi Nhiên, thối tha đến mức phản nộ, tránh xa 3 mét thì tốt nhất.

Ngô Khởi Nhiên lại cảm thấy mình thực đáng thương, nhưng không tự hành nữa, trở về nhà nghỉ dọn cho ngăn nắp sạch sẽ lại, sắp xếp cho gọn, chưng diện cho thật đẹp trai, không cho cửa trai tán gái à? Hừm, sờ tí thì được nhỉ....

Thế là cùng ngày hôm đó hẳn cùng với người mẫu vẽ của hắn làm tới, sờ này sờ nọ sờ mãi không thôi, vệ sĩ gọi báo, Ngô Khởi Hạo nói, “Kệ nó, miễn là phía trước lẫn phía sau chưa đi vào hoặc bị vào là được.”

Vệ sĩ ngậm miệng, cúp máy đứng ở cửa nhìn Ngô Khởi Nhiên rất hăng hái sờ mó cô gái kia, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng kiên nhẫn vì tiền lương của mình.

Ngô Khởi Hạo không cho phép Ngô Khởi Nhiên chơi bời, tất nhiên lý do không phải là vì người nhà họ Ngô, lão gia chủ đương nhiệm vô cùng bảo thủ, nhưng cũng không đến mức không cho phép họ xoạc gái.

Như Ngô Khởi Hạo, 14 tuổi khai bao, năm 18 tuổi bao dưỡng đến 3 cô nàng, tuổi dậy thì còn tăng động hơn người thường, mỗi lần cùng Ngô Khởi Nhiên bày trò chơi đùa còn có lần mở xe chạy hướng về dãy nhà trọ nữ cách đây vài dặm, ai gần thì vào đó trước, vào rồi thì xách gậy tiến công, xong thì đi ngay, trở về vẫn cùng trẻ ranh chơi xe điện, nghịch nước chơi té nước chơi đá bóng luyện phóng tên luôn, chơi xong rồi thì cậu ấm Ngô Khởi Nhiên có hứng cũng phải đi ngủ, là đi ngủ theo nghĩa đen.

Sau đó, trong lúc cậu ấm chân chính của nhà họ Ngô ngủ say, y liều mạng cặm cụi học tất cả tri thức cần thiết, quyển sách với cây viết? Ấy không đâu, hết năm tiểu học, Ngô Khởi Hạo trước mặt là 3 chiếc máy vi tính, trên sàn là trăm quyển sách, trong phòng có cả tá gia sư, khi y cần giải đáp thì hỗ trợ.

Nhà họ Ngô sản nghiệp lớn, rẽ nhánh tốt tươi, lúc cụ ông còn sống, ông già ông làm gia chủ nhà họ Ngô cũng không dễ dàng, mỗi ngày thận trọng từ lời ăn tiếng nói, kết quả là kỳ vọng vào con cháu rất nhiều, Ngô Khởi Nhiên đương nhiên không thể trông cậy vào rồi, chỉ có thể trông vào Ngô Khởi Hạo thôi.

Ngô Khởi Nhiên ở Paris được 4 năm thì về nước, sẵn mang từ Paris về 2 chiếc Ferrari, Lamborghini, Porsche, Bugatti mỗi hãng một chiếc, ngày ngày ở thành phố L không xem cảnh sát vào mắt, ngày hẳn khó ở cũng không cho người ta được yên thân.

Siêu xe của hắn, không ai dám lên, cả Vương Song Duy ngang ngược ngồi một lần rồi về sau phán có bêm chết gã cũng muốn tự lái, có thể nào cũng không thể để Ngô thiếu gia ra tay.

Nhưng Ngô Khởi Hạo lần nào cũng trơ mặt ngồi ghế trên, hơn nữa cũng không khuyên hắn chậm lại, chẳng qua, mỗi chiếc xe mua về, y luôn điều người kiểm tra tính an toàn của nó, cũng như tìm thầy giỏi dạy Ngô Khởi Nhiên kỹ thuật lái.

Hôm nay Ngô Khởi Nhiên phóng xe đến công ty, đập cửa phòng làm việc của anh hắn, bước vào, nằm bò trên người anh hắn, ngửi thấy mùi thì giận dữ, sầm mặt không nói một lời liền ra ngoài, trên hành lang thì gặp cô em họ Sarah, là người phụ nữ khoan dung nhạy bén hiếm hoi nhà Ngô, hắn đẩy mắt kính, cười hỏi, “Ngô Khởi Hạo lại đối trợ lý nữa à?”

“Dạ.” Sarah gật đầu.

Ngô Khởi Nhiên hôn một cái lên mặt em họ, cười dịu dàng, “Cảm ơn nhé.”

Xoay người xuống tầng, tay nắm chặt thang máy đến nỗi suýt thì hư linh kiện, đến tầng trệt của các trợ lý, Ngô thiếu gia hỏi, “Ai là người mới đến?” Ánh mắt đảo đưa, mọi người chung quanh ai cũng phải đứng hình.

Một người đẹp mang khí chất lạnh lùng mà trí tuệ đứng lên, khiêm tốn khom lưng: “Là tôi ạ.”

Nhìn gương mặt đó, Ngô Khởi Nhiên cười lạnh: “Thu dọn đồ đạc rồi đi ngay đi.” Nói rồi xoay người toan đi khỏi.

“Tôi không được nghe nói từ bên Nhân sự.” Người đẹp lạnh lùng vẫn giữ nét ưu nhã, không giống như một người dễ lừa.

Ngô Khởi Nhiên nghe thì nổi sùng, nhưng không đáng cãi vã với một người phụ nữ, “Tsk” một tiếng, lái xe rời đi, xe nhanh chóng vọt đến 200, một đường gà bay chó sủa.

Sau này lão gia chết, lão già bọn họ cũng gần như bị họ áp chế, gia chủ nhà họ Ngô đổi thành Ngô Khởi Hạo, Ngô Khởi Hạo leo lên giường Ngô Khởi Nhiên.

Ngô Khởi Nhiên đáp y, “Dù anh có cường nam đoạt nữ, ông đây gần 30 rồi vẫn chưa được trải nghiệm súng thật đạn thật đâu này, biến...”

Ngô Khởi Hạo bắt lấy chân hắn, thứ kia chọt vọt vào cơ thể hắn mạnh mẽ ra vào, đau đến mức Ngô Khởi Nhiên ngậm lệ mắng: “Biến mau, ông không muốn anh..”

Ngô Khởi Hạo rướn người hôn lên dòng nước mắt hắn, khóe miệng mang nét cười, chậm rãi liếm hôn hắn,

nói, “Hiện tại không phải cho em sao.”

Ngô Khởi Nhiên “Ồa...” một cái khóc toáng lên, như thể bao oan ức bấy lâu phát tiết ra cho thỏa, khóc như thể cả thế giới chỉ còn mỗi một mình hắn vậy.

Ngô Khởi Hạo vọt mạnh không chút lưu tình, miệng ngậm lấy chiếc lưỡi người kia, người kia thuận theo quần lấy, không hề có tí gì là rụt rè.

Tôi yêu em, cho nên phải chiếm đoạt toàn bộ của em, không để người khác mảy may cướp đi.

(Con trai, gặp anh con, mẹ thay con kêu than..., mẹ mày nói mát cho mày phát nôn luôn... Em đúng là tên thối tha... Khư khư... Cơ mà mẹ nó chứ tôi thích em... Nhiều hơn bất cứ thứ gì)

Suprise party vào Giáng Sinh 3

Chương 3.3: Party 3

WARN: Có cảnh 18+

Thời gian điểm 11 giờ trưa, Lỗ Kiện tắt đi máy tính, mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng lay lay người yêu cuộn mình như con tôm trên giường, ghé vào tai cậu thổi khí: “Nè, cưng yêu ơi, rời giường nào.”

Lăng Thanh mở ra đôi mắt nhắm nhèm, đánh cái ngáp dài, cọ cọ cái gối mềm mại, than thở: “Mấy giờ rồi?”

“11 giờ.” Lỗ Kiện nằm xuống luôn, ôm người trong chăn vào lòng, vuốt ve mặt cậu, mi vài cái, nói: “Ngoan nào, dậy đi, ăn chút gì đó chứ, nhé?” Giọng cưng chiều, âm sắc thuần nam tính đủ để mê đảo vô số người trưởng thành.

Lăng Thanh không nhúc nhích, hơi ngọ ngoạy, tay được chân lấn đàng đầu sờ lên cổ người đàn ông của cậu, thoải mái dụi dụi vào vòm ngực rộng lớn, “Không dậy nổi.” Nói rồi cậu ngay không sợ chết quần chân lên hông Lỗ Kiện, không cho hắn đi, càng không cho hắn quấy rầy giấc ngủ của mình.

“Cưng yêu à...” Lỗ Kiện bắt đắc dĩ thở dài, “Nên ăn gì đó chứ, không lại đau dạ dày thì sao.”

“Cứ để nó đau đi.” Lăng Thanh trong lúc nửa tỉnh nửa mê hàm hồ nói cho có lệ, đẩy tấm chăn trên người đi, tự giác lao cái thân ngủ quen để trần vào vòng ôm ấm áp quen thuộc kia.

Lỗ Kiện toan mở miệng, Lăng Thanh buồn bực nói: “Đừng làm ồn nữa mà.” Sau đó chui đầu vào vị trí quen thuộc, vô ý thức hôn lên nơi hầu kết người đàn ông của cậu, chep chep miệng, chuẩn bị đi vào giấc ngủ lần nữa.

“Cưng yêu à...” Nhìn chàng trai bé bỏng mà mình yêu thương người thì trần như nhộng cọ cọ trên người mình, hấn mà không phản ứng gì thì tức là hấn bắt lực xừ rồi, Lỗ Kiện cảm giác cái ấy của mình càng lúc càng ngẩng cao đầu càng nóng rất lên, duỗi thân một cái, hôn nhẹ lên trán bảo trong lòng, nói, “Em nhích lên một chút, để tôi cởi quần áo.”

Lăng Thanh lặng lẽ lia mắt, nhìn hấn một cái, mông lung “Ah” một tiếng, nghe lời dịch cánh tay dụi đầu đi, Lỗ Kiện nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người qua khỏi đỉnh đầu, vừa ngừng động tác thì Lăng Thanh không thềm mở mắt mà tự giác quẩn hai chân lên.

Lỗ Kiện cười khở, cắn một ngụm thật mạnh trên gương mặt cậu, hôn lên bờ môi hơi trề ra, bàn tay to đi xuống cởi quần mình ra, cởi rồi lột, quần bị ném xuống sàn, không đến 10 giây mà Lỗ Kiện đã cởi áo ngoài xong xuôi.

“Cưng yêu à, anh muốn em.” Lỗ Kiện sờ lần khắp người người yêu mình, ngậm lấy miệng cậu cắn cắn, nói với giọng khàn khàn gợi cảm.

“Ừ.” Lăng Thanh hàm hồ đáp, cọ tấm thân ấm áp phía dưới kia, thoải mái mà hài lòng thở dài, chuẩn bị an tâm ngủ.

“Cưng à...” Lỗ Kiện khó chịu mà rên một tiếng, thứ to tướng dưới quần đã oai vệ nhô cao từ khi tiếng than kia cất lên, gây lên huyết động của người yêu hấn, mà cái tên mê ngủ kia lại không tự chủ mà cọ loạn, hại hấn sắp phát điên luôn rồi.

“Cưng yêu à...” Lỗ Kiện sờ nắn cái mông nhỏ bóng nẩy của cậu, dùng sức mà xoa, ngoài miệng thì vươn lưỡi ra cố hết sức chen vào khoang miệng Lăng Thanh mà khuấy đảo, mút lấy, không chút buông lỏng mà xâm đoạt toàn bộ khoang miệng của người yêu, ngay cả nước bọt cũng không cho nó chảy ra bên mép, liếm vào nuốt xuống bụng.

“Ừm...” Lăng Thanh bị sự nhiệt tình của người đàn ông của mình mà tỉnh táo cả lên, hé miệng rên rỉ, để mặc cho người đàn ông của cậu lấy khí thể tiến công khoang miệng cậu cứ như muốn nuốt sạch cậu.

Hai ngón trỏ và giữa của Lỗ Kiện đã cho vào lỗ huyết từ lâu, ở bên trong chậm rãi vào, Lăng Thanh vội khép chân lại, muốn thoát khỏi ngón tay khơi lửa trong lòng cậu kia.

“Hức...” Lăng Thanh vừa bật tiếng này, Lỗ Kiện biết cậu không hô hấp được, vội rời khỏi cái hôn sâu, thấy sợi chỉ bạc dây kèm, lại tiến đến liếm vào.

“Hà hà hà...” Lăng Thanh thở hổn hển, đôi mắt xéch xinh đẹp trừng trừng, nổi giận mà kêu lớn lên: “Anh muốn đi ngủ.”

“Ngoan nào, rồi cho em ngủ mà.” Lỗ Kiện dỗ dành cậu, “Cưng yêu à, xong rồi anh để em ngủ, nhé...” Rút tay ra, đem cái ấy thô to xông thẳng vào thành lũy căng chặt mà ấm áp kia.

Lăng Thanh rên khẽ một tiếng, thân thể bị va chạm đến rung lên, hàm răng trắng tinh cắn môi dưới, phần nộ nhìn tên đầu sỏ không cho cậu ngủ yên.

Lỗ Kiện thoáng thả lỏng, nhưng lại cảm thấy càng tuyệt vời hơn nữa, hôn lấy hôn để chuộc tội, “Cưng yêu à, xin lỗi, xin lỗi, anh quá muốn...”

Gương mặt đẹp trai đầy ham muốn cầu xin nhìn cậu, Lăng Thanh cảm thấy cây gậy to bên trong mình càng lúc càng lớn, bấu môi nói: “Thôi được, một lần thôi đó, nhẹ nhẹ thôi, xong rồi em còn muốn ngủ.” Lời cuối ấy nói ra mềm mại nghe như nũng nịu vậy.

Lỗ Kiện vừa nghe lập tức bóp thật mạnh cái mông cậu, dùng sức đẩy hông hướng lên trên, va chạm vào sâu bên trong, Lăng Thanh “Á” lên một tiếng, đôi chân như rần mà quắn lên hông Lỗ Kiện.

Lỗ Kiện ngồi lên, lấy gối dựng đứng lên sau người, ôm Lăng Thanh lên, lấy tư thế này mà cúi xuống ngậm cái ấy của Lăng Thanh vào miệng.

“Ừ...” Lăng Thanh bật thốt tiếng nức nở, càng đẩy vào trong hơn, động tác này càng khiến cho Lỗ Kiện đi vào sâu bên trong cậu hơn, cảm giác kích thích như dòng điện trong chớp mắt đã chạy khắp thân thể nhạy cảm, huyết động cũng càng lúc co rút lại.

Lỗ Kiện bị nơi ấy co chặt hút vào, thân thể tức thì bị kích thích đến tột điểm, sơ ý nhả ra thứ còn ngậm trong miệng, đôi mắt nhuốm hồng vì dục vọng giương lên, “Đồ yêu tinh nhà em...” Nâng cái mông của Lăng Thanh đẩy đưa thật mạnh, cái sau nhanh hơn cái trước, liên tục va chạm, giường bị động tác này mà kéo kẹt lay động không thôi.

Lăng Thanh vô tội cỡ nào, căn bản nào có phải lỗi của cậu đâu, mà cậu chỉ có thể ôm lấy cổ của người đàn ông ấy, mặc cho cậu em của người ấy không kiêng dè mà làm dữ.

“Cưng yêu, cưng yêu của anh ơi...” Lỗ Kiện gọi tên, hông liên tục di chuyển, dời mặt ra sau, trong động tác kịch liệt mà ngậm lấy đôi môi người yêu mút mạnh, sau đó đi xuống, đầu lưỡi lướt qua yết hầu và bả vai, đi đến điểm nhỏ đang dựng thẳng mà cắn, đầu lưỡi đảo quanh đỉnh, sau đó lại mút, phát ra tiếng nước “Chụt chụt”.

Tinh dịch từ cái ấy của Lăng Thanh đã khiến cho phần bụng của Lỗ Kiện ướt mem, chất lỏng từ từ chảy xuống khu rừng dày đặc, men theo huyết động chảy xuống hợp với dịch lỏng nhỏ lên giường, *** uể một mảnh.

“Chậm thôi mà, chậm thôi mà...” Lăng Thanh khóc lóc cầu xin: “Chậm thôi mà, anh chịch chết em mất.” Động tác nhanh đến khó tin qua thời gian vẫn không chậm dần, Lăng Thanh cảm giác ruột gan mình như bị rút đi theo mỗi đợt ra ngoài, đi vào trong lại như bị chặn đứng, mà thời gian mỗi đợt lại nhanh vô cùng, cái tên chết dẫm này, mỗi lần chịch là lại như cảm tử ấy, hại cậu cứ quanh quẩn giữa thiên đường và địa ngục.

“Chút nữa thôi, chút nữa thôi...” Lỗ Kiện đổ dành cậu, động tác vẫn không vì cậu nức nở mà dừng lại, lại hôn lên môi cậu: “Cưng yêu, để anh yêu em đi, a...” Cảm thấy không thoải mái, Lỗ Kiện lật người ngồi dậy, sẵn đem đôi chân thon dài của Lăng Thanh kéo khỏi ngực, tư thế chuyển thành Lăng Thanh nằm sấp, hấn hết tiến lại lui và chạm rất mạnh mà thẳng tiến, Lăng Thanh siết chặt gối trên giường, á một tiếng...

Trong phòng chỉ còn hai thân thể va chạm nhau mà phát ra âm thanh giòn nhẹ tới tấp, cả nơi tiếp nhận cũng phát ra tiếng nhoèn nhoẹt, Lăng Thanh rên càng to hơn, Lỗ Kiện một tay di lên phía trước cậu, xoa vuốt mạnh bạo cậu em của cậu, Lăng Thanh quay sang, giọng khàn khàn: “Anh còn chưa...”

Lỗ Kiện cảm thấy đường ruột của Lăng Thanh được hấn vỗ về chơi đùa mà co rút lại căng chặt, nói, “Cưng yêu à, đúng rồi, vậy đấy, cứ thế, chặt chút nữa, thêm chút nữa, a, lỏng chút, trời ạ, đúng rồi, chặt thêm chút...” Bàn tay trên cậu em của Lăng Thanh cũng nhanh hơn, tần suất tới lui cũng càng lúc càng tăng thêm nữa, Lỗ Kiện cố hết sức đẩy đưa kịch liệt hông mình vào huyết động co chặt kia, cảm thấy mình như muốn nổ tung.

“Ah... Ah...” Cuối cùng cả hai bắn ra cùng lúc, Lăng Thanh nằm sấp trên giường thở khó nhọc, Lỗ Kiện vừa thở mạnh xuống khỏi người cậu, sau đó ôm cậu, mi hết cái này đến cái khác lên gương mặt và thân mình nhể nhại mồ hôi.

“Cưng yêu à, em giỏi quá đi.” Lỗ Kiện vừa hôn vừa thì thào nói: “Anh yêu cưng đến chết luôn.”

Lăng Thanh nhắc cái chân mềm nhũn của cậu lên đập hấn một cái, “Đã bảo anh chậm chút mà... Hứ.”

Nghỉ ngơi một hồi, nhìn người yêu uể oải đi vào giấc ngủ, Lỗ Kiện lặng lẽ kín kẽ vào phòng bếp lấy cốc sữa, mang vào phòng, nhỏ giọng gọi cậu dứt sữa cho, sau đó hôn lên khóe miệng cậu: “Ngoan nhé, cưng ngoan ngoan ngủ đi.”

Đi ra ngoài cầm lấy chìa khóa xe, đến siêu thị sắm sửa, ngày mai em gái của cưng yêu nhà hấn muốn tới thăm em ấy, phải mua nhiều nhiều chút gì đấy.

W aka Glen Yuruzu: Mé bà tác, mới đầu còn đau tim giữa là hơi hơi ngược rồi xuống quá H vẫn luôn =.,.=. Càng ngọt mới có tên:v

Đoản văn có thêm phúc lợi no pass =))))

À mà cái đoản thứ 3, sao anh công dẻo thế...vừa f vừa bị thật điều luyện, tại hạ báỉ phục. Tui có nên xếp ổng vào damdang công hông ta -))))

Ờm PS tui hông edit vì chủ yếu bả nhắ cho mấy bạn đọc giả bên Trung, trong đó bả có nói là H nhiều đây thôi, gặmm đồ qua mấy chương sau đi

4. Chương 4: Don't Cry

Ngày mai liệu đôi ta có còn gặp lại, nói với anh những điều em nghĩ suy

Bạn bè đều nói rằng, không ai có thể sống sót trong nỗi đau thương

Em đã phí hoài quãng thời gian ấy, chúng ta có thể bù đắp về

Anh nguyện rửa sạch đôi bàn tay nhuộm máu tanh của em

Đêm nay thôi, xin em đừng khóc nữa, anh vẫn luôn yêu em như thuở nào

Đừng khóc, xin em đừng khóc, chỉ đêm nay thôi

Thiên đường thực ra gần ngay trước mắt, người yêu dấu ơi, xin đừng khóc

Anh hiểu em muốn điều gì, khác với những gì mà em có

Lời của những người khiến em phiền lòng, không thể chịu đựng nổi

Nếu anh đi theo em với tư cách một người bạn, như vậy thì sao

Tình yêu em dành cho anh đã từng nóng bỏng như thế, chân thật hơn bất cứ thứ gì

Đêm nay, xin người đừng khóc, xin đừng khóc nữa

Đừng khóc nữa mà, chỉ đêm nay thôi

Thiên đường thực ra gần ngay trước mắt, người yêu dấu ơi, xin đừng khóc

Anh muốn được sống cùng với thế giới của em, như ngày xưa ấy

Nhưng anh lại nghe được một âm thanh, rằng một thứ gì đấy đã lặng lẽ ra đi

Nhưng chỉ cần em muốn, anh sẽ không từ chối em

Rất nhiều người từng có lúc cảm thấy cô đơn, nhưng chỉ duy mình em chọn cách khóc lên

Đêm nay thôi, xin em đừng khóc, đừng khóc nữa mà

Chỉ mong có một ngày nào đó, em sẽ không khóc nữa

Đừng khóc nữa mà, chỉ đêm nay thôi, đừng khóc

Có một cậu bé đã mất đi, ngay khi cậu bé ấy vẫn chưa trở thành một người đàn ông.

Về sau, bạn bè hẳn nói, sống trên đời này, tôi sẽ vì cậu viết nên câu chuyện, tôi sẽ luôn nhớ kỹ cậu, trong khi tất cả mọi người đều quên lãng cậu qua thời gian trôi đi.

Cậu bé mắc bệnh suốt 2 năm trời, người ấy, vẫn không đến thăm cậu lấy một lần.

Cậu cười với bạn bè nói: “Chắc anh ấy nghĩ rằng cách tôi được bao xa thì sẽ cố cách bấy nhiêu xa.”

Mà trên thực tế, ai cũng không biết cậu ta trong ngần ấy năm, từ khi cậu nhận được tin mình mắc bệnh cho đến nay, mà người kia vẫn bất vô âm tín, biến người mệnh mệnh, bóng hình vẫn chưa từng thoáng hiện.

Đêm lạnh rét buốt, hoa tuyết rất đẹp, gió lạnh như con dao nhỏ, sự sống tiến vào thời khắc đếm ngược.

Cậu mĩa mai nhìn vào gương, nhìn chính mình: “Không gì hơn điều này.”

Cậu nói với bạn bè mình: “Tớ không thể thấy được bộ dạng của mình khi lớn lên rồi, ” Cậu nhún nhún vai, “Có hơi tiếc.”

Cậu nói: “Tớ hy vọng anh ấy hạnh phúc.” Cậu cười, lần này là một nụ cười vô cùng hạnh phúc, “Anh ấy là một người tốt.”

Bạn bè của cậu mang đến bức phác họa người kia vẽ vì cậu.

“Tớ có lỗi với anh ấy.” Cậu trầm tư nói, “Anh ấy rất tốt với tớ.”

Cậu cười với chính mình trong bức tranh, cười chan chứa lệ: “Cái gì cũng cho tớ, anh ấy đi rồi, tớ chỉ có thể nhớ cái xấu xa của anh ấy.”

Bạn bè cầm khăn tay lau đi dòng lệ của cậu, mới đó thôi đã ướt đầm, chỉ có thể nhìn hàng nước mắt như thác, mấy năm nay, cậu chưa từng khóc, hầu hết thời gian, cậu chỉ cười.

Cậu khóc, cũng tốt.

“Tớ không muốn hối hận.” Cậu nói, “Tớ vẫn muốn làm một tên lạnh lùng cool ngầu.”

“Nhưng mà, cậu biết không?” Cậu vuốt ve bức tranh được vẽ nên bởi chàng trai kia, nói, “Tớ hối hận rồi.”

“Tôi hối hận khi đó tôi đã đối xử với anh như thế, tôi nên nói cho anh rằng tôi cũng thích anh.” Cậu nhìn bức tranh, mắt lại ươn ướt: “Khi ấy, tốt biết bao, nếu tôi nói với anh rằng tôi yêu anh, bây giờ... Đã quá muộn rồi.”

Cậu nhìn bạn bè cậu, cười nói: “Nhiều năm phản nghịch, chúng ta sớm muộn gì cũng phải trả giá đắt.”

Cậu 12 tuổi bỏ nhà đi bụi, gặp cậu thiếu niên đầu đường xó chợ kia, đó là một cậu trai trầm lặng, có gương mặt buồn, mái tóc dài che nửa con mắt, có đôi tay rất đẹp, và vẽ cũng rất đẹp nữa.

“Tớ... Tớ không nhớ nữa...” Cậu mê sảng nói, nhìn bạn bè cậu: “Anh ấy đi rồi ư?”

“Đã lâu rồi tớ không gặp anh ấy mà.” Cậu lại khóc.

“Tớ muốn anh ấy.”

“Tớ muốn gặp anh ấy, hẳn anh ấy vẫn ở đấy, tớ còn chưa nói với anh ấy rằng tớ yêu anh ấy cơ mà.” Cậu khóc, tay siết chặt bức tranh, đó là loại giấy chất lượng kém, thế nhưng cái đẹp mỹ lệ của cậu thiếu niên trên bức tranh vẫn rõ ràng.

“Nói cho anh ấy biết, tớ yêu anh ấy, “Cậu nắm lấy tay bạn bè, nói, “Nói cho anh ấy rằng, tớ yêu anh.”

Cậu không còn hơi thở, nước mắt vẫn không bay đi, cho dù ánh mắt mờ nhạt, không nhìn thấy nét bi thương, chỉ còn mỗi dòng lệ.

Hai người nằm trong mộ, cuối cùng cậu dù trẻ nhưng vẫn bước vào.

Người kia trước khi chết, nắm lấy tay những người bạn, nói: “Nói cho em ấy, tôi yêu em ấy, nói cho em ấy, tôi yêu em,...”

Khi ấy, bạn bè của người kia vẫn chưa là bạn cậu.

Bầu trời rất xanh trong, xanh không vì bọn họ mà nhuộm màu đau thương, chỉ có mây trắng tự do trôi dạt, khó hiểu sự đời.

Thời gian không ở lại, nó cứ trôi đi mãi.

Yêu người không nhìn thấy, không ai nhớ ai.

Chỉ còn quãng đời còn lại với giấc chiêm bao trống rỗng.

Có một câu chuyện, đã từng có một thiếu niên rất am hiểu hội họa yêu một cậu bé, cậu bé phản nghịch lại tùy hứng, tính tình nóng nảy, nhưng thiếu niên vẫn rất yêu thương cậu, vô cùng vô cùng yêu cậu.

Có một ngày, cậu bé và thiếu niên khắc khẩu, cậu bé cầm lấy con dao hoa quả quơ quàng trong không trung, thế là đâm trúng ngực thiếu niên.

Thiếu niên rời đi, đi tìm bạn bè của hắn, ở chỗ bạn bè, hắn gọi cho cậu bé, nói hắn vẫn ổn, thế nhưng, hắn vẫn muốn đi.

Cậu bé ương bướng, cái kính nói: Có chết cũng đừng quay lại.

Thiếu niên mất vào đêm ấy, trước khi hắn chết hắn nhắn lại cho bạn bè, nói: Nói cho em ấy biết, tôi yêu em ấy.

Bạn bè hắn tìm được cậu trai kia, cậu trai cũng mắc bệnh, bạn bè của hắn trở thành bạn cậu, bạn bè không nói lại lời thiếu niên nhắn cho cậu.

Về sau, cậu bé chết đi, cầm lấy tay những người bạn của hắn đã trở thành bạn cậu, nói: Nói với anh ấy, tớ yêu anh ấy.

END

5. Chương 5: Tôi Nghĩ Tôi Yêu Anh Mất Rồi

Ngày 20 tháng 1 năm 2008

Ngày mới lên, tuyết đã rơi, hai năm rồi tuyết chưa từng rơi, nhà anh cúp điện, di động cũng tắt máy, nhặt lên từ sàn nhà xem thử, hết pin rồi.

Buổi tối, thấy anh xuất hiện ngoài cửa, vui mừng, đi tắm tấp, tiếc là lễ Giáng Sinh của phương Tây đã qua rồi, không là có thêm cái mũ đỏ, thêm nhiều niềm vui.

Tui vẫn không nóng không lạnh, không cho anh vào, cũng không đánh tiếng với anh, trong lòng rõ ràng, anh đi chuyển xe khoảng 5 6 tiếng, ngoài trời tuyết lớn, đường không dễ đi nhỉ?

Anh đứng bên ngoài cười, tui cũng nhếch miệng cười, tui rất thích nhìn anh cười, bởi vì tui rất thích nụ cười vẫn nở dù có chuyện gì hay không, tuy rằng đa số toàn là cười khẩy.

Tui tự thấy mình không tốt, may mà anh không nghĩ thế, lại cho tui rất đáng yêu, một số người nói rằng thật đáng mừng và muốn anh thể hiện gì đó với tui, tui cũng muốn giữ lại 4 chữ này cho mình.

Tui không nói với anh rằng tui yêu anh, không hề nói một chữ nào, tất nhiên cũng chưa hề nói với chính mình.

Tui ngỡ là tui không yêu anh.

Anh rằng, tui chẳng qua là không muốn yêu.

Cuối cùng cho anh vào, tui xoa bụng rồi nói: “Tớ ra ngoài ăn chút gì đó, ngoài đây có thích thì cứ việc ngồi chơi.” Giả vờ định đi.

Tui tưởng tượng cảnh anh lắc đầu ở sau lưng, sau đó thì gọi tui lại.

Anh gọi, cuối cùng cũng gọi, nói: “Để tớ nấu cho cậu.”

Tui xoay người, không nhìn anh, về phòng, nằm trên giường, lấy laptop ra và tiếp tục công việc.

Ngoài phòng bếp anh đánh cái hắt xì, tui có thể nghe được tiếng máy hút khói.

Có một người bạn đã nói, cù nhây như vậy mà cậu ta vẫn không rời đi, ngoài đó là thần tiên hạ phàm cũng quá nhường nhịn rồi đấy.

Tui biết tên đó là cười nhạo thái độ của tui, nhưng mà, thật sự đó, tui nói thật, tui chưa bao giờ nghĩ muốn yêu anh, chưa bao giờ cả.

Tui ích kỷ như vậy đó.

Ngày 21 tháng 1 năm 2008

Anh bị cảm, còn tui bị ốm.

Tui nằm vật vờ không ngồi dậy, anh nói phải đi bệnh viện.

Tuyệt nhiên, rơi thành lớp dày rồi, che kín toàn bộ con đường, làm sao đi bệnh viện nữa? Bay á? Tiếc ghê, tui hông phải thần tiên.

Tui mê sảng mà nghĩ, một lần nữa cảm thấy đáng tiếc, những lời này tui nói mà như đứt cả hơi vậy, bằng không, tự chế giễu mình cũng vui.

Nhưng tui còn cười được, cho nên tui cười một cái với anh.

Anh thở dài, gọi điện, gọi cho bạn học, bè bạn, bất cứ ai có quen biết với bác sĩ trong thành phố này duyệt qua một lượt, mất 3 giờ, hết di động đến điện thoại bàn, cuối cùng lấy cái giá thê thảm, cắt đất đền tiền, tìm được một người bạn của một người bạn đến khám tại gia.

Cuối cùng tui nghèn nghẹt mắng, “Móa, bị ngâu à.”

Anh đánh hắt xì một cái, tui mềm lòng trong phút chốc, dịch chần, kéo anh đến, ôm lấy anh, tui lại cậy mạnh, khàn đặc mà gào: “Ông không có thương hại chú nhé, đồ ngốc.”

Anh chỉ ôm lại, không giống như bình thường mà nói: “Có chứ, chẳng qua là cậu chưa chuẩn bị xong thôi.”

Mơ nhé, có yêu hay không, anh luôn rõ hơn tui mà.

Bác sĩ đến, thấy tui còn nhìn đắm đuối, có mờ mắt tui cũng không có bị ngu ngơ, sau một lát kêu anh mang gã đi.

Anh nói: “Tớ không để bụng đâu.”

Ngày 22 tháng 1 năm 2008

Anh bị ốm.

Tui chạy trốn.

Anh trên sô pha ho khan xin nghỉ, nghe anh khéo léo tiếp điện mẹ anh bên kia, cuối cùng tui trốn, chạy trốn tới một nơi có điện có nước, cái chỗ quỷ quái kia của tui, rõ tà môn, thế nào mà lại cúp điện cúp nước tận hai ngày, qua ngày hết là người luôn rầu.

Tui lấy cái cớ, chạy trốn tới nhà bạn cách đây 3 con phố, suýt bị ông đá văng, ông nói là tui chạy nạn mới

tới.

Ông có khi nào tốt bụng một hôm, tui cũng không thanh quan tâm lời ông nói, cơ mà, ông nói cũng đúng.

Ông nói mặt dày tui xưng đệ nhất không ai dám xưng đệ nhị, ăn nằm với người ta 3 năm mà lại đi vứt bỏ người còn phán câu không yêu chỉ làm bạn.

Ông thiết tha lắc tui: “Không yêu, không yêu cậu có thể ở chung với cậu ấy ba năm sao? Cậu ở với tui một ngày thôi đã chê tui chân thú không phải gu cậu rồi.”

Tui nín thin, ông không tha tui, còn lải nhải tiếp.

Lúc này, tui nhớ anh ghê gớm, anh nào có như thế này chứ, chỉ ôm tui đọc sách, hoặc là xem xem vài cái đồ án xí nghiệp của anh.

Anh không lải nhải, tốt ghê á.

Tiếc là anh bị bệnh rồi, tui không thể để anh lây tui.

Giống như không thể lây cái tình của anh cho tui vậy.

Ngày 23 tháng 1 năm 2008

Tui lơ đãng trở về, tên kia nói sai rồi, đừng nói ông thú chân, ông có không thú chân tui cũng không chịu lâu.

Tui quen địa bàn của mình rầu.

Chắc tui nhớ về anh.

Nhưng mà, anh nằm trên sô pha co ro, ngủ, viền mắt đen sì, trong bếp có mùi hương canh gà, trên tủ lạnh có giấy nhớ, viết rằng: “Về thì ăn chút rồi hăng ngủ tiếp.”

Tuyết vẫn không ngừng rơi.

Điện vẫn không lên.

Nước cũng chẳng có một giọt.

Cơ mà á, tui nghĩ, tui nghĩ tui yêu anh.

Mùa đông rét buốt, tui nghĩ tui yêu anh, tui cần một cái ôm, một cái ôm của người tui yêu, sau đó mới nói cho mình, tui yêu anh.

Tui nghĩ, tui yêu anh.

Này là do thời tiết chết toi gây ra cả.

Cơ mà á, mai rồi nói cho anh.

Hoặc, hôm nay, nếu anh có thể dậy kịp mà nói.

Canh gà rất ngon.

Nếu có thấy, sáng khi hôn tui, tui sẽ nhớ nói với anh: Tui nghĩ tui yêu anh.

Tui không trốn tránh vậy nữa đâu.

W aka Glen Yuruzu: Thì ra anh main là Tsundere ($\neg \neg$)

Lại còn “Baka”, really man =)))

Mặc dù ko phân ai công ai thụ nhưng main như này thụ chắc rồi =)))

6. Chương 6: Lời Chúc Vào Tiết Âm Lịch Thứ Nhất: Ma Vũ

Triệu Ma Vũ có cái tên rất oách, chẳng qua là dường như cho thấy trời không theo ý người, Triệu Ma Vũ làm người khá là chất phác, ngoại trừ đọc sách ra cũng chỉ có thể, cả ngày đến rằm cũng chả thêm phóng, má Triệu xinh đẹp rộng lượng muốn thay đổi tính nết của cậu, tức giận vô cùng tống khứ cái biệt danh “Một sách số 1” của đứa con trai cưng.

Một sách số 1 tuy rằng có cái tên oách xà lách, nhưng tính tình chất phác, không hề gây sự chú ý như cái tên đầy khí phách của mình cả, cho nên là, cậu rất an tâm mà từ tiểu học lên cấp hai, lên tới cấp ba, một đường học tập bằng phẳng, tính ra tất cả đều là các trường hạt giống có tiếng trong thành phố.

Chẳng qua đến cấp ba, có một số thay đổi nho nhỏ, cơ mà không lớn, Triệu Ma Vũ tin rằng mình có thể tự

giải quyết, trên thực tế cậu cũng đã giải quyết ổn thỏa cả rồi.

Nguyên nhân là vào năm lớp 10, lúc cậu ôm chồng sách đi ngang qua sân thể dục thì thấy một anh bạn nhảy lên từ phía bên cạnh cậu, chụp được quả bóng rổ rơi ra ngoài sân bóng, bật nhảy thật cao, một cú ném vào rổ từ ngoài sân.

Đây là cái mà người ưu tú có thể, biết đâu đến Jordan năm đó phong độ thất thường còn xách dép ấy chứ.

Tất cả mọi người ở sân thể dục đều hô toáng lên, vỗ tay, có người kêu lớn: “Cố Thành Bắc, vậy mới đúng chứ.”

Có người thì: “Lão đại, tui yêu cậu...”

Tiếng hô hào nghiêng trời lệch đất đến ù cả tai bạn học Triệu Ma Vũ, cậu vừa nghe cái chữ “Yêu” kia mà mắt cứ như không thể tìm được tiêu cự mà đại ra, mà lúc này cậu trai bên cạnh nhếch miệng nở nụ cười xán lạn càng khiến cậu không thể dời mắt đến ngu người không nhúc nhích được gì.

Thế là, đêm đó cậu nằm mơ thấy cậu trai có chiếc mũi thẳng cười tinh nghịch với cậu, trái tim cậu nhảy liên hồi mà bất tỉnh từ trên giường, cậu vô cùng thắc mắc, gần đây lại đọc được vài tác phẩm văn học phương Tây có đề cập đến những mối quan hệ đồng tính trong lịch sử, nghĩ ngợi, tui có phải đầy vinh quang mà trở thành một thành viên trong số đó không?

Chỉ số thông minh của Triệu Ma Vũ rất cao biểu hiện ở mặt, dù rằng cậu là một sách, nhưng vẫn có thể tiếp nhận sự thật đồng tính có sức hấp dẫn với cậu, cũng như, rất bình tĩnh mà tiếp nhận sự thật cậu thầm mến nhân vật làm mưa làm gió trong trường cấp ba như Cố Thành Bắc.

Trong suốt ba năm trung học, Triệu Ma Vũ không vì thầm mến mà tiến tới, vẫn cắm đầu vào sách vở như trước, vững vàng nằm ở vị trí thứ 17 toàn trường, không lên 1 hạng không tụt nửa bước.

Rất nhanh sau đó giai đoạn cho kỳ thi đại học đã đến, Cố Thành Bắc không lâu được cử đi học tại đại học S danh tiếng, Triệu Ma Vũ nhìn đăm đăm câu danh ngôn mà đàn anh hoặc đàn chị khóa trước đã khắc trên bàn “Sinh mệnh đều đáng quý, chỉ có đọc sách là cao thượng, nhưng nếu muốn yêu đương, cả hai đều phải bỏ”, tỉ mỉ ngâm nghĩ 4 giây, lật lại điểm chuẩn năm ngoái của đại học S, ngay lúc này quyết định bước chân vào đại học S.

Chỉ 4 giây thôi, không nhiều không ít, Triệu Ma Vũ thành công đi nước đầu tiên.

Quyết định này cậu không hề bàn bạc với Cố Thành Bắc, vì khi đó, trong mắt lão đại Cố Thành Bắc, Triệu Ma Vũ là người hay thứ gì đó còn chẳng rõ, hẳn càng không hay biết rằng, sau lưng hẳn có một con một sách tính toán từng bước bẻ cong hẳn.

Đại học S rất khó thi tuyển, mà đối với bạn học Triệu Ma Vũ đây lại không phải chuyện gì khó, hôm thi

tuyển, dưới ánh mặt trời chói chang cậu lết từng bước đến trường thi, trong tay còn ôm quyển lý luận triết học, đi đứng loạng choạng, chú cảnh sát gần bên nói: “Bạn học này, hôm nay thi đại học, cậu đừng chặn đường, về nhà chơi đi...”

Bạn học Triệu Ma Vũ lấy ra giấy báo thi trong túi, xanh mét cả mặt mà đi ngang qua chú cảnh sát.

Thi được ba ngày, bố Triệu hỏi, “Sao rồi?”

Triệu Ma Vũ cầm mặt vào sách không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Đại học S.”

Bố Triệu vừa lòng mà đi, Triệu Ma Vũ cũng vừa lòng đến đại học S, tháng chín thu vàng, mặt trời lên cao.

Cố Thành Bắc vào đại học S vẫn gây mưa gió như cũ, tại dạ hội đón tân sinh hắn một tay dương cầm đánh gục toàn bộ nữ sinh trong trường, động tác tự nhiên mà dứt khoát lại còn có gương mặt siêu cấp đẹp trai, từ đó trở đi đi đâu cũng có ánh mắt lập lòe dõi theo, mà trên sân bóng, hắn chính là tâm ánh sáng, ở đâu cũng có tiếng “Zzzzzh” vọng lại, dẫn tới vô số nữ sinh “Vo vo ve ve” mà kêu.

Cái nào cũng đi hội chợ vậy, đi đâu cũng chả được yên.

Triệu Ma Vũ đứng từ xa mà trông, từ năm nhất đến năm hai, Cố Thành Bắc đã thay 7 người bạn gái, hiện tại đang có nguy cơ chia tay với người thứ tám.

“Thật là một tên trăng hoa.” Triệu Ma Vũ sụt sùi, “Cộng thêm hồi trung học nữa, không biết bao lâu nữa lên được trăm đây ...” tài tử ngôn ngữ Trung rất chi cảm thán.

Triệu Ma Vũ không thích nói chuyện, hồi trung học bị kêu là chất phác, nhưng lên đến đại học, thì được gọi là nạnh nùng, gọi là cá tính, cho nên, bạn học Ma Vũ vô cùng cá tính khi kết thúc học mặt năm ấy lại gặp Cố Thành Bắc, cả hai chung một gian phòng, bên trong đều là bạn học hồi trung học cùng lên đại học S, nam gào khản cổ như quỷ khóc:

“Tuyệt đầu mùa năm 2002, đến muộn hơn trước kia ...”

Nữ thì vỗ tay kêu: “Hay quá, tiếp đề ...”

Nam cười toe toét, lại thêm hồi “Em là cô gái của tôi Ừ oh...”

Da gà lông tơ thì nhau mọc, cứ như đêm hôm xem Sadako vậy ấy.

Cố Thành Bắc được mời hết ly này đến ly khác, bạn học Triệu Ma Vũ cầm chai Sprite một bên âm thầm quan sát.

Đến khuya, hai mươi chai bia, cuối cùng đánh gục toàn bộ năm nhóm người lớn đến trẻ trong gian, chỉ duy bạn học Triệu Ma Vũ lấy Sprite thay bia giả say là tỉnh táo.

Còn bạn học Cố Thành Bắc sao, hẳn không say là không thể nào, từ đầu đến cuối hẳn gánh tất... Say đến mức mặt trắng toát vào toilet đứng trước bồn rửa mặt, móc họng cố gắng xả hết mấy bên trong ra.

Triệu Ma Vũ nhìn hẳn phun ra nửa hời, khóe miệng hơi hơi hiện lên nụ cười, lùi lại trông hẳn lão đảo sắc sủa bước ra, đưa đến ly nước, hẳn nhận, ậm ờ nói câu “Cám ơn.....” rồi uống một ngụm nước. Đôi mắt lơ dờ vì say ngược lên nhìn cậu một cái, cười hề hề.

Cố Thành Bắc làm người rộng rãi, được thêm cái nhan sắc, cười một cái, lại khiến cho trái tim bé nhỏ của Triệu Ma

Vũ run rẩy mấy hời.

Thế là, một sách mở cửa, kéo hẳn ra ngoài, “Tôi giúp cậu bắt xe, cậu về đi.”

Chen qua đám người nghiêng ngả không biết có quen hay không, bắt cái xe, hai người hạnh phúc đào thoát, trước khi lên xe, Cố Thành Bắc nín lấy cậu trai đỡ hẳn một chập, hỏi: “Cậu tên gì?”

Triệu Ma Vũ mặt không thay đổi đẩy hẳn ra, cho tài xế tiền xe, nói địa chỉ nhà Cố Thành Bắc, đưa cái người say chuech choáng kia đi rồi, xoa xoa tay, toàn là mồ hôi lạnh, cậu thở ra một hơi, lẩm bầm: “May thật, không có nhào lên.”

Cố Thành Bắc ngày hôm sau liền gọi cho cậu, “Ê, nhóc con cậu đó nhen, thì ra là tài tử ngôn ngữ Trung, tôi còn không biết hóa ra chúng ta cùng trường nữa đó... Tối hôm qua cám ơn chú nhá.” Bên kia hào sảng nói.

“Đừng khách sáo.” Cậu nhẹ nhàng nhỏ nhận đáp.

Kết quả của đừng khách sáo chính là, học kỳ này, Cố Thành Bắc cùng cậu ngồi máy bay đi báo danh đại học, giúp cậu mang hành lý, lấy lý do là cậu nhỏ con, còn gầy nữa, chuyện đó cứ để tui là được.

Ở trường học, không có chuyện gì Cố Thành Bắc cũng sẽ kéo cậu cùng đi ăn vài bữa cơm, thấy cậu lấy khăn lau miệng còn kêu to: “Cậu đúng là của quý đó, phải trân trọng thật tốt vào.”

Triệu Ma Vũ nhả nhận cười nhẹ, cất khăn tay đi, lại lấy khăn giấy đưa cho Cố Thành Bắc, Cố Thành Bắc cầm lấy thô lỗ lau lau, “Tài tử đúng là tài tử!” Đây là câu cảm thán.

Đến năm tư, hai người thân thiết đến mức như có thể mặc chung quần luôn được rồi ấy, lúc Cố Thành Bắc tìm việc làm có nói: “Cậu theo nghiệp nghiên cứu, còn tui ra ngoài kiếm tiền nuôi cậu ha, cậu chứ ở yên

trong trường là được rồi.”

Bạn học Triệu Ma Vũ tối sầm mắt, thời gian này, bạn học Cố Thành Bắc đã chia tay bạn gái thứ mười tám, đang xem xét người thứ mười chín ...

Khi ấy, sinh viên phổ biến chuyện lập nghiệp, Cố Thành Bắc cũng không nói chơi, mở một công ty, rất nhanh đã thu được khoản lợi nhuận đầu tiên, hôm đó là sinh nhật Triệu Ma Vũ, hắn tới sau tiệc chúc mừng, lại say đến nỗi không đành mà nhìn, trong mộng lung, hắn đã xem người bạn thân nhất của hắn như con gái mà đè áp lên.

Ngày hôm sau cùng nhau tỉnh, cả hai đều xám xịt mặt mày, tui nhìn cậu cậu nhìn tôi, như là nhìn thấy UFO vậy.

“Không có chuyện gì xảy ra hết.” Cuối cùng, bạn học Triệu Ma Vũ lạnh mặt ôm cái mộng máu chảy mà rời đi, cả tuần không gặp mặt Cố Thành Bắc.

Cố Thành Bắc lúc này đến suy nghĩ tự sát tạ tội có hết, ngày ngày vượt lều như tên vô gia cư đáng thương chạy đến ký túc xá bạn học Triệu Ma Vũ cầu tình, thậm chí cả chịu trách nhiệm cũng nhận luôn.

Nào ngờ bạn học Triệu Ma Vũ khoe miệng run rẩy mấy cái, rồi mới nói: “Việc này, bỏ qua đi.”

Cái bỏ qua này, chính là quay lưng kết giao bạn gái, không gặp Cố Thành Bắc nữa, thói quen sau 2 năm cùng ăn ít nhất một bữa mỗi ngày cũng hủy bỏ, bạn học Triệu Ma Vũ biến mất không thấy đâu, nghe đồn bạn rộ chăm sóc bạn gái.

Cố Thành Bắc tức giận, tìm tới cửa lý luận: “Cậu không thể bỏ qua như thế được, muốn giết muốn chém tùy cậu, nhưng chúng ta vẫn là bạn thân, vẫn là bằng bè mà.” Một câu chắc nịch, Cố Thành Bắc nói rồi bày ra khí thế uy vũ không khuất phục.

Triệu Ma Vũ cúi đầu, rồi xoay người, không để ý tới hắn, thế là, cả ký túc xá đều tìm không thấy người.

Cố Thành Bắc hoảng hốt, người bạn thân này hắn thật sự không thể buông bỏ được, hắn đối cậu có thể cho hắn đồ ăn, hắn bị bệnh có thể cho hắn thuốc men, quần áo bẩn hắn đưa cậu giặt, đưa bạn thân tốt bao nhiêu, còn được hơn cả vợ mình nữa, thật sự là không thể buông bỏ, mới hơn hai tuần, quần áo trong nhà có thể chất thành Himalaya rồi.

Hôm nay uống say khướt, tiếp đủ dũng khí, nhấn lại cho Triệu Ma Vũ, nói: “Cậu không tới là tôi đi chết đây.” Đại nam nhân Cố Thành Bắc nói một cách hờn giận, quyết tâm phá nôi Thẩm Chu, một mẻ giải quyết...

Triệu Ma Vũ đến, nhìn hắn, rất lãnh đạm, Cố Thành Bắc rất thương tâm: “Tôi cũng không cố ý mà, cậu nghĩ thế nào

cũng được, chỉ là đừng từ mặt tôi có được không.”

Triệu Ma Vũ nhìn nhìn chai rượu lăn lóc bên cạnh, liếc hần, liền xoay người muốn rời đi.

Cố Thành Bắc xông đến, ôm chặt cậu lại: “Không cho cậu đi.”

Triệu Ma Vũ đạp hai chân hần, đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

Lại xông đến, lần này, từ đầu đến chân ôm chặt lấy Triệu Ma Vũ, khiến cậu không còn đường trốn.

“Không cho đi.” Cố Thành Bắc khí phách tuyên bố, vùi đầu vào cổ Triệu Ma Vũ, mũi cún ngửi ngửi, mắt say lơ đãng mà nhập nhèm nói: “Cậu thật thơm.” Mũi cọ cọ từ cổ đến ngực Triệu Ma Vũ, vẫn không thỏa mãn, thế là lột áo sơ mi ra lại ngửi...

Thế là, sai lầm lại tiếp diễn, lịch sử tái diễn, đàn ông bao giờ cũng không quản được nửa thân dưới, nhất là khi say rượu.

Triệu Ma Vũ cười nhạo hần: “Lại là do uống nhiều?”

Cố Thành Bắc ra vẻ đáng thương: “Hay là, chúng ta cặp kè đi.” Ôm chặt lấy cậu, sợ cậu không đáp ứng: “Cậu xem, chúng ta đã vậy rồi.”

Lúc này, thân dưới cả hai người vẫn nối với nhau, thứ kia của Cố Thành Bắc vẫn còn bên trong bạn học Triệu Ma Vũ, chưa có rút ra.

Thị giác quá mức kích thích, bạn học Triệu Ma Vũ vì quá đổi “Kinh ngạc”, thế là, đầu óc mê man, đáp ứng yêu cầu ‘vô lý’ của bạn học Cố Thành Bắc.

Nên là, bạn học Triệu Ma Vũ thời kỳ bảy năm thắm mến chấm dứt thành công, đạt được kết quả viên mãn, thật đáng mừng.

Trịnh trọng tung bông.

7. Chương 7: Mừng Tết Âm Lịch Thứ Hai: Vô Ưu Vô Lo

Quách Chí Vũ và Cao Lực Trình từ tiểu học, cấp hai đến cấp ba, một đường cùng sánh vai.

Thăng đến đại học, Quách Chí Vũ lên phía Nam, Cao Lực Trình ở phía Bắc.

Cao Lực Trình rất không hiểu, Quách Chí Vũ chia nhau chiếc quần cùng mình lớn lên tại sao lúc điền nguyện vọng lại không bàn với anh một tiếng, chỉ ít, anh cứ nghĩ anh viết gì thì Quách Chí Vũ sẽ viết theo như trước.

Anh hỏi Quách Chí Vũ tại sao, Quách Chí Vũ thương hại mà nhìn anh: “Bé con chưa cai sữa à, đừng có không chịu trưởng thành nữa, cha cũng không cùng cùng đi đến hết đời được đâu, cũng nên tự mình vạch nên tiền đồ chứ.”

Cao Lực Trình “Đậu” một tiếng, xách hành lý lên và đi, không hỏi vì sao nữa.

Anh biết, cái tên Quách Chí Vũ này, không ai ép buộc được hắn, một khi hắn đã không muốn, có mách ông méc bà cũng không lay chuyển được gì hết.

Dù cho, bị chia cắt với Quách Chí Vũ, anh rất chỉ là phiền muộn, nhưng ngẫm lại, nam tử hán đại trượng phu, như Quách Chí Vũ độc miệng kia đã nói, không được giống như con nít còn đòi sữa.

Cao Lực Trình ở miền Bắc 5 năm, chương trình học ngành Y bao giờ cũng rất nặng, nên là mỗi năm cũng không mấy khi về, nhưng năm nào cũng gọi cho Quách Chí Vũ thể hiện tình nghĩa anh em quan tâm đến cậu ta một chút.

Lần nào cũng vậy, Quách Chí Vũ chỉ hàm hồ ứng đối, dù một lần cũng không.

Sau đó lại qua 2 năm, 2 năm nay Cao Lực Trình vì học vị và vì lo cho phòng nghiên cứu mà bận bù đầu bù cổ, được một hôm 5 tiếng ngủ đã là chuyện rất hạnh phúc rồi.

Cao Lực Trình hoàn tất chương trình học Y 7 năm, trở về nhà người thân ở miền Nam, lại được báo cho biết, Quách Chí Vũ năm ngoái đã đi Anh rồi.

Dì Quách nói, Vũ Vũ mỗi tháng đều chỉ gọi một cú điện thoại, không chịu nhiều hơn.

Cao Lực Trình cười nói: “Cậu ấy từ bé đến lớn bao giờ cũng vậy mà ạ.”

Quay đi, mặt mày tối sầm.

Anh và Quách Chí Vũ là an hem bạn bè, cũng từng là người yêu.

Cặp với nhau 2 năm hồi trung học, đến năm thứ ba, Cao Lực Trình qua lại với nhiều người khác, Quách Chí Vũ nói, vậy chia tay đi, chúng ta vẫn là anh em, hắn đậm nhiên mà nói, không giống như đã bị tổn

thương.

Cao Lực Trình về sau chỉ duy trì mối quan hệ với người nợ được 1 năm rồi đường ai nấy đi, nguyên nhân là Cao Lực Trình rất bận, không có thời gian quan tâm đến người ta.

Lại qua ba năm, ba năm này với bao khó khăn, cho dù Cao Lực Trình có cố gắng như thế nào đi chăng nữa nhưng vẫn không thể nắm được chút tin tức nào về Quách Chí Vũ, nhaoáng cái đã 10 năm, anh cũng không gặp lại Quách Chí Vũ nữa.

Có lúc anh suy nghĩ, Quách Chí Vũ có phải hận anh không?

Nhưng mà rất nhanh anh đã bác bỏ suy nghĩ này, bởi sau khi chia tay, Quách Chí Vũ vẫn không có gì thay đổi với anh cả, vẫn là bạn bè thân thiết vô tư như trước kia, ngay cả với người yêu cũ là mình đây vẫn ôn hòa, chưa từng biểu lộ ra chút khó xử nào.

Chúng ta là huynh đệ, một đời huynh đệ.

Anh đã từng nói với Quách Chí Vũ như vậy, Quách Chí Vũ cũng từng nói với anh như thế.

Về sau, dì Quách bị bệnh, Quách Chí Vũ phong trần mệt mỏi trở về, trên gương mặt gầy xạm vẫn là nụ cười đậm nhiên mà anh quen thuộc kia, cứ như hắn chưa từng rời đi vậy, 10 năm này, lại như cái chớp mắt, hắn vẫn là chàng trai tự do tự tại như ngọn gió khi xưa.

Quách Chí Vũ đã từng nói, Lực Trình, yêu không phải là ràng buộc, hai người ở bên nhau chỉ đơn giản là muốn có hạnh phúc, nhưng hạnh phúc nhạt phai, cho nên muốn đi tìm hạnh phúc khác, vì vậy, tôi sẽ rất vui nếu cậu có thể tìm được hạnh phúc mới thuộc về cậu.

Cao Lực Trình nói, nhưng mà, tôi và cậu ở bên nhau vẫn là hạnh phúc cơ mà.

Anh rất bối rối, anh yêu người kia, cũng yêu người huynh đệ này của anh.

Quách Chí Vũ nói, bào ngư và tay gấu không thể đi chung nhưng cậu thì có thể, tôi vĩnh viễn là huynh đệ của cậu.

Khi đó hắn cười nhàn nhạt, gương mặt thản nhiên như không vô cùng thoải mái.

Cao Lực Trình cũng thoải mái lây, anh thích cái vĩnh viễn ấy, anh và Quách Chí Vũ vĩnh viễn là huynh đệ, còn gì tốt hơn nữa chứ.

Quách Chí Vũ hội ngộ với anh, trao cho anh cái ôm huynh đệ, cảm ơn anh mấy năm qua đã chăm sóc mẹ

hắn, hẳn võ lũng Cao Lực Trình thật mạnh: Anh em tốt.

Cao Lực Trình trong cái chớp mắt được nhìn thấy hắn kia, nỗi chua chát trong lòng dâng lên, mấy năm nay ở bệnh viện cho ra tính tình bạc bẽo lúc này lại mềm mại đi như bánh ngọt vừa ra khỏi lò, xốp xốp mềm mềm, chưa bao giờ có cảm giác như thế cả.

Bệnh tình của dì Quách khá hơn, Cao Lực Trình gặp được bạn trai của Quách Chí Vũ, một chàng trai Italia đẹp trai sang trọng, cậu ta ôm ngang hông Quách Chí Vũ, cử chỉ tự nhiên, mà Quách Chí Vũ cũng nắm lại, trên gương mặt lạnh đậm sẽ hiện lên nụ cười, rồi mới ngẩng đầu hôn lên môi người kia, giữa hai người, tình cảm đến mức người khác cũng mê mẩn.

Cao Lực Trình lòng đau như cắt, anh suy nghĩ, hóa ra tôi vẫn luôn yêu cậu ấy, vẫn luôn.

Chẳng qua là tính ngộ quá trễ, trên con đường này, anh đã chệch hướng từ lâu.

Lại hai năm trôi qua, chẳng qua trong hai năm này, Cao Lực Trình đã liên lạc được với Quách Chí Vũ, đôi lúc sẽ gọi đến hỏi thăm, nhiều hơn là biết được tin tức về người kia, Cao Lực Trình nghĩ, như vậy rất tốt.

Có lần anh gọi cho Quách Chí Vũ, một giọng nam xa lạ tiếp máy, không phải chàng trai Italia trước kia nữa.

Quách Chí Vũ cười nói với anh: “Nam hoan nam yêu, cũng giống như tình yêu nam nữ thôi, hợp thì tụ không hợp thì tan, hai người bên nhau cũng chỉ là tìm niềm vui thôi, không còn niềm vui nữa, thì cứ tiếp tục tìm kiếm.”

Cao Lực Trình nói, cậu vẫn như ngọn gió vậy, khiến người khác bắt không đến chiếm cũng không được.

Quách Chí Vũ cười to, thanh cổ họng nói, gió thổi rồi cũng có lúc phải dừng lại, cơ mà, gió chỉ dừng lại một nơi đúng một lần, không có lần nữa.

Cao Lực Trình khó thở, bên kia lại dùng giọng nói sau cơn kích tình: “Tôi tiếp tục đây, nói sau ha.”

Điện thoại cúp, không chờ Cao Lực Trình lấy lại tinh thần, cũng không đợi Cao Lực Trình kịp hỏi: Cái lần dừng chân duy nhất kia, có phải là tôi không?

Lỡ mất cơ hội, không thể hỏi lại nữa, cũng không hỏi ra lời được, phiền muộn trong lòng, trở thành khối nhọt ác tính.

Quách Chí Vũ quyết định về nước, dì Quách sức khỏe không còn như xưa, trở về chăm sóc cùng mẹ trải qua tuổi già.

Vừa về, mẹ Quách đã được đưa về nhà họ Cao từ lâu, đang ở cùng mẹ Cao, ầm áp vui vẻ làm sao.

Trong phòng riêng của Quách Chí Vũ ở nhà họ Cao, Quách Chí Vũ mỉm cười khoát vai Cao Lực Trình: “Huynh đệ tốt.”

Anh em tốt chung quy cũng chỉ là anh em tốt, phòng riêng hai người không thể tùy ý vào ra, phòng Quách Chí Vũ bao giờ cũng đóng chặt, hẳn là nhiếp ảnh gia, thời gian ở nhà có hạn, vừa về cũng chỉ nói chuyện cười đùa với mẹ Quách, tình hình cũng không có quá nhiều thay đổi, Cao Lực Trình cũng không thường gặp Quách Chí Vũ.

Cả hai đều đã come out, mẹ hai người đều rất để ý đến vấn đề bạn đời của họ, Quách Chí Vũ đôi lần sẽ dẫn về một anh bạn trai giỏi ăn nói lại hài hước khiến mẹ Quách rất hài lòng, chỉ có Cao Lực Trình, cái danh quý tộc độc thân hoàng kim luôn bên anh, vẫn chưa từng thay đổi.

Quách Chí Vũ nói với anh: “Đừng kén chọn, bên nhau vui vẻ là được rồi.”

“Cậu vui chứ?” Cao Lực Trình nhàn nhạt hỏi, bàn tay ngón thon dài cứng cáp kẹp điều thuốc trong tay.

“Tất nhiên.” Quách Chí Vũ nằm nghiêng, nói, “Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, mặc sử kim tôn đối không nguyệt.”

Đời người khi nào đắc ý nên tận tình vui sướng

Đừng để chén rượu vàng cạn queo nhìn vầng trăng

Thơ Lý Bạch – Thương tiễn tửu

Đôi mày thanh lãnh, nhưng lại có sức quyến rũ.

Anh từng trải qua muôn ngàn sắc màu của tình yêu, nhưng chỉ có thể chọn chính mình, bỏ qua niềm vui.

Cao Lực Trình cuối cùng mới lên tiếng: “Tôi đã từng làm cậu tổn thương sâu sắc sao?”

Quách Chí Vũ nhìn anh với ánh mắt kỳ quái, rồi bật cười to, lắc đầu: “Không hề.”

“Chúng ta bên nhau, tôi hưởng thụ cái hạnh phúc mang lại, đến khi lạnh nhạt, tôi cũng không oán trách gì, Lực

Trình, cậu biết tôi như nào mà.”

“Thế còn lần dừng chân duy nhất kia thì sao?”

“Ừ, tôi đã từng rất yêu cậu, yêu cậu sâu đậm.” Giữa đôi mày đậm nhiên của Quách Chí Vũ, bên môi hiện lên nụ cười nhẹ.

“Chỉ tiếc, quãng thời gian đẹp ấy không thể quay trở về nữa rồi.” Hắn than thở ra chiều tiếc nuối.

“Có thể bắt đầu lại chứ?”

Quách Chí Vũ yên lặng nhìn anh, kiên định lắc đầu: “Không.”

Cao Lực Trình nhắm mắt, không nói gì nữa.

“Chúng ta là huynh đệ.” Từng là lý do mà Cao Lực Trình nhắc lại nhấn mạnh, thêm lần được Quách Chí Vũ mang ra bình tĩnh nói.

Quách Chí Vũ bốn mươi, mẹ Quách chết bệnh.

Quách Chí Vũ lần nữa muốn ra nước ngoài, Cao Lực Trình đến sân bay đưa tiễn, nói: “Cậu khi đã mệt rồi, muốn dừng lại, cứ về đây với tôi, tôi chờ cậu.”

Quách Chí Vũ không cho là phải, tiêu sái rời đi.

Năm thứ nhất, Cao Lực Trình thản nhiên nói: “Cậu có mệt không?”

Quách Chí Vũ cười ha ha.

Năm thứ hai, Cao Lực Trình nói: “Tôi ở đây, cậu có mệt mỗi thì cứ về.”

Nụ cười của Quách Chí Vũ ngưng một hồi, sau đó lại bật cười.

Năm thứ ba, Cao Lực Trình nói: “Tôi chờ cậu.”

Ánh mắt Quách Chí Vũ lạnh đi một chút, không cười ra tiếng nữa.

Năm thứ tư, Quách Chí Vũ ốm nặng, Cao Lực Trình đón hắn về, nói: “Tốt rồi, cậu có thể đi, trước đó phải nghỉ ngơi đã.”

Bệnh tình tốt lên, lại rời đi.

Đây là năm thứ sáu, Cao Lực Trình gọi đến: “Phải chú ý thân thể, có mệt thì về.”

Năm thứ bảy, Quách Chí Vũ gọi điện thoại: “Tôi già rồi, gió đã muốn ngừng.”

Cao Lực Trình đáp: “Tôi ở nhà chờ cậu về.”

Ngọn gió tự do tự tại kia, cuối cùng cũng đã ngừng.

W aka Glen Yuruzu: Ừm, bất bài này nghe là miễn chê

8. Chương 8: Sau Ngày Ấy

Thật ra tôi rất yêu cậu, thật sự yêu vô cùng.

Sau ngày hôm đó, cậu chạy xe rời khỏi, tôi đuổi theo 2 bước, đã 2 bước rồi, nhưng tôi không tài nào tự lừa dối mình rằng tôi không thương cậu.

Cậu không quay đầu lại, lẽ chẳng không muốn quay đầu, 2 chúng ta đều bước bình thản thế đấy, cậu vươn tay một lần, nếu tôi không nắm lấy, cậu cũng sẽ không làm lại nữa.

Lần này, cậu nói chia tay, tôi đã biết cậu sẽ không quay trở lại lúc ban đầu nữa.

Tôi không thừa nhận, tài sản thuộc về cậu trong phòng đã biến mất, tôi cười ra nước mắt, chuyển sang phòng khác ở, nơi mà cậu đã từ bỏ tôi cũng không muốn nán lại lâu.

Cậu đã từng rất tốt với tôi, nửa đêm cùng tôi ngắm sao, cùng tôi uống rượu, cùng ngồi với tôi trên sân thượng lặng im, ngày qua ngày, kéo dài cũng khá lâu nhỉ? Chắc được hơn ba năm ha?

Hơn ba năm, cộng thêm hơn một năm sau đó, chúng ta bên nhau cũng được khoảng năm năm rồi.

Năm năm, không dài không ngắn, chỉ đủ cho tôi yêu cậu mà cả cậu lẫn tôi đều không dám tin.

Cậu có bạn trai mới, hôm đó gặp cậu, cậu vẫn thản nhiên hòa nhập với mọi người, ai cũng treo nụ cười trên gương mặt, cậu dẫn theo người mới của cậu, tôi suýt bật khóc luôn ấy.

Thì ra, đau lòng là một thứ đơn giản như thế, chỉ một cái liếc nhìn, đã đủ đau tận tâm can.

Tôi nhìn lên bầu trời rất lâu, lâu đến nhòe mắt, đẩy cửa ra, dưới ánh nhìn của cậu, tôi mỉm cười, cậu gật đầu, khách sáo như người bạn lâu ngày không gặp, thực liễm lại mới lạ.

Nghe nói, nghe người ta đồn, tôi chưa bao giờ yêu cậu cả, mà cậu vì yêu tôi mà nhận hết bao đau khổ, cuối cùng ra đi trong ảm đạm.

Cậu chàng trong tay cậu, nhìn về phía ánh mắt tôi, trong mắt đầy cảm xúc và đề phòng..

Cậu ta là chân ái của cậu nhỉ, tôi rất vui.

Nếu đã không yêu, vậy thì cứ việc không yêu nữa.

Nhìn các cậu rời đi, thực ra tôi biết, tôi thật sự đánh mất cậu rồi.

Khi đó, chúng ta đều đã qua tuổi đầu hai.

Tôi đi xa quê nhà, tất nhiên là không thể chịu nổi cảnh cậu tay trong tay với người khác.

Cậu càng trông càng lúc chừng chạc hơn, mà lòng tôi vẫn không chịu lớn.

Tôi nghĩ, tôi phải rời xa cậu, không thể hô hấp chung một bầu không khí nơi thành phố này với cậu được.

Tôi rất yêu cậu, rất yêu vô cùng yêu, nhưng không có cách nào nói ra với cậu được, ngay cả nắm lấy tay cậu cũng không, tôi rất muốn thơm lên chúng, để cậu hiểu, thật ra tôi rất trân trọng tình cảm của cậu dành cho tôi.

Một năm ấy.

Tôi quay về thành phố nơi có cậu, chỉ vì muốn nhìn cậu lần cuối.

Cậu ngồi trong xe, mỉm cười cúi đầu khóa đôi môi cậu chàng kia, đầy triu mến và dịu dàng.

Tôi nhòe khóe mắt, quay đi và đến cửa hàng hoa góc đường mua một bó hoa bách hợp, đi thăm mộ mẹ tôi.

Hai mươi năm trước khi bà mất, bà chỉ mới 35 tuổi.

Mà tôi đã mất năm năm, cơ mà, mất năm năm cũng vậy thôi, quãng thời gian này, trôi đi mà đau đớn không thôi.

Tôi muốn chết đi, cậu có người cậu yêu sâu đậm, kết cục như thế, tôi không thể nói là buồn hay vui.

Một năm này, trên sân thượng bệnh viện, tôi mặc đồ bệnh nhân, vươn tay, những vì sao không thể chạm tới, cũng không thể nhìn gần.

Những vì sao không thấy nữa, tôi cũng nhanh tan biến thôi.

Gió thổi qua mặt, tôi cảm nhận được nước mắt tôi trào ra, kỳ lạ là cũng thấy bị thương.

Một đời này, chỉ đơn giản nằm trong giới hạn yêu, hay không yêu, chết, hay không chết.

Tôi nghĩ khi trước tôi đã quên nói cho cậu, tôi kinh khủng đến mức nào khi tôi mất đi cậu, nhìn ánh mắt khép lại

của cậu, lần này qua lần khác tôi tự nhủ mình không thể yêu trúng cậu được.

Cuối cùng, tôi vẫn yêu phải cậu, còn cậu, đã đi.

Quay đi không quay đầu lại.

Yêu cậu biết bao nhiêu, lại chưa kịp nói cho cậu.

Khi Thần Chết mang tôi đi, tôi muốn nói với cậu, nếu có thể, tôi muốn quên đi cậu.

Yêu cậu rất khó, quên đi càng khó hơn.

Nếu cái chết có thể giúp tôi thoát khỏi cậu, tôi cực kỳ vui mừng luôn ấy.

Cậu nhìn ánh mắt của hân kia, cơ thể tôi như ghim gai nhọn mà sống ngằn ấy.

Cái liếc nhìn lần cuối kia, dao đâm xuyên qua trái tim tôi, cuối cùng lý do để sống cũng không còn nữa.

Cùng yêu à, tôi muốn nói cho anh, tôi rất yêu anh, nhưng tôi rất vui khi cuối cùng tôi có thể... Rồi khỏi anh mãi mãi, không phải thành phố nơi mà có anh này.

Nghĩa trang mùa thu, bãi cỏ khô cằn, hoa tươi úa tàn, chàng trai trắng trẻo mà gầy hơi ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn thế giới này, tuyệt không cúi đầu.

Trên mộ hắn viết 4 chữ to: TÔI KHÔNG YÊU CẬU.

Cuối cùng ở chỗ lạc khoản viết: MỘT ĐỜI TÔI, NHƯ LÀ ĐỂ CHỨNG MINH TÔI KHÔNG YÊU MỘT NGƯỜI.

Trên mộ hắn không có tên hắn.

Chỉ có gương mặt lạnh lùng mang nét trào phúng, minh chứng cho cuộc đời hắn đã từng trải qua.

9. Chương 9: Hạnh Phúc Như Đóa Hoa

Các bạn nên biết, con người khi bước vào tuổi già, nói chuyện thôi cũng thấy oải rồi, thật là mỗi một rã rời ấy, chỉ còn nước chấp nhận lấy thôi, nào còn có gì suy tư nữa.

Tôi ngâm điều thuốc, tay còn lại cầm bài cùng với anh bạn nhỏ ngồi đối diện đang cố gắng khiến tôi mở miệng, tôi bực bội đánh bài trong im lặng được bao lâu thì hắn cũng ở bên tai lải nhải “Mười vạn câu hỏi vì sao?” bấy lâu.

Lập Tử bên cạnh lấy bài chịu không nổi cậu ta lải nhải, bảo tôi đáp lại một câu, hèn xui sao đó mà trúng ngay vấn đề, “Hình như chú không thích nói chuyện lắm hén? Tại sao thế?”, thế là tôi kể sơ sơ chút ít, sau đó tiếp tục đánh bài hút thuốc.

Lập Tử ở bên cạnh nghe thấy liền nhìn thoáng qua tôi, không nói gì cả.

Tôi và Lập Tử ba chia ba hợp, ấy mà còn cùng nhau, tôi vẫn cho rằng đều là do Ông Trời éo có mắt.

Nhưng cái thằng ranh xấu xa kia còn nói: “Chú với anh Lập Tử thân nhau quá ha.”

Thường ngày nghe thấy còn cười chút chút, giờ thì miệng cũng chẳng thèm động nữa là.

Lúc về tôi lái xe, Lập Tử ngủ bên cạnh, hiện là tối Thứ Bảy, cả bọn mỗi đêm hẹn nhau ra đánh bài sẵn hội ngộ giao lưu tình cảm.

Bước xuống xe, hắn mơ mơ màng màng, tôi đành phải công cậu dzời này lên lầu, trong thang máy có màn đêm thuộc về một người khác, là một người phụ nữ xinh đẹp, trong ánh mắt có vẻ tịch mịch sâu thẳm, cô

nhìn chúng tôi nói: “Các người thật hạnh phúc.”

Cô ấy là người phụ nữ độc thân sống lâu dưới chúng tôi, con nhện ngủ đến ngu người vào lúc này thì cọ cọ cái đầu vào cổ tôi, trong mắt người kia càng thêm cô đơn, nụ cười nơi khóe môi càng tịch liêu hơn.

Rất lâu về trước tôi đã từng cô đơn như này, cũng đã từng trống trải như thế, nhưng thời gian bào mòn, rồi cũng chấp nhận thôi, thế nên là, tôi thành một tên không ra người ngợm sống qua ngày.

Tôi không phải một người hay cười, nhưng tôi nghĩ lúc này nên tỏ ra thân thiện một chút, thang máy rất nhanh đã đến tầng cô, tôi trừ trừ hồi lâu nhìn theo cô ấy ra khỏi thang máy rồi mới nói một câu: ‘Thời gian sẽ cho chúng ta câu trả lời.’

Cô gái mang theo đôi mắt ưu sầu bước ra khỏi thang máy, con nhện sau lưng tôi lúc này rên một tiếng, nhéo nhéo tai tôi, ậm ờ hỏi: “Ê heo, chưa tới nhà nữa à?”

Tôi tức giận đáp: “Sắp đến rồi nè.”

Thời gian đã cho tôi câu trả lời như thế đó, ở cái tuổi 40 này, tôi bỏ qua tất cả, làm bạn cùng phòng với cái con nhện dám gọi tôi là con heo này.

Hai bác heo già, trải qua 20 năm đẹp nhất của đời người, đến cuối cùng vẫn không tránh khỏi cả hai ở chung với nhau, biết thế thì, năm đó đã để yên rồi, chỉ tiếc, thời điểm đó vẫn chưa đủ cho bạn câu trả lời.

Điều chúng ta có thể làm, chính là đợi chờ thời gian trôi đi, trong lúc đó vết thương cũng để lại sẹo càng nhiều, cuối cùng là hoàn toàn thông suốt hoặc đắm chìm trong đó.

Tôi giúp hắn cởi giày, đắp kín chắn, xoa xoa đầu hắn cái luôn, sau đó ra ngoài hút điều thuốc, một hồi về phòng thì thấy hắn ôm gối của tôi ngủ, may mà không chảy dãi, không là tôi sẽ đồ tể rồi sáng hôm sau bán cho hàng thịt heo.

Xốc lên nửa góc chăn, đoạt lại gối rồi xoay người ngủ, đằng sau có đôi tay thò sang, mất gối để ôm, hắn ôm eo tôi thay thế.

Sáng thức dậy, hắn đã làm bữa sáng, cơ mà thật ra hắn nấu cũng không tốt cho lắm, lòng trắng trứng hơi cháy sém, sữa bò có hơi quá hạn, tôi vẫn không tỏ vẻ ăn, hắn thì ăn món cơm khê nấu quá lửa, vừa ăn vừa gào: “Hôm nay đỡ hơn hôm qua rồi nhé.”

Cảm thấy vô cùng hài lòng, nhớ năm nào hắn còn đập bàn thức ăn thịnh soạn lên đầu bếp phụ trách, mắng cho: “Cái đồ mờ cho chó ăn đấy à?” còn bây giờ nhìn thì, trứng gà nửa chín nửa sống có thể ăn như món ăn thượng hạng luôn rầu.

Thời gian mang lại hết thảy, nhưng cũng thay đổi mọi thứ.

Được ngày nghỉ tôi đơn giản là ngủ vùi, cơm nước xong tôi xem vài cuốn sách, sau đó đi tưới cây trên ban công, hắt dưới lầu chơi bóng về thì cũng vừa lúc tôi muốn đi ngủ.

Hắn nhìn nhìn ban công, nói: “Nắng rất đẹp đó, hay là chúng ta đi dạo công viên đi ha?”

Tôi ngừng trong giây lát, sau đó gật đầu.

Cái này thì không, đây chính là sức mạnh của thời gian, nếu là lúc trước thì tôi đã quay phắt đi, đóng cửa lại, khóa kỹ rồi trùm chăn ngủ thật say.

Tôi nhận lời thì hắn sẽ rất vui, thay quần áo, sau đó nắm lấy tay tôi ra ngoài, trước đây hắn sẽ không như vậy, hắn tùy tiện quen, luôn luôn một mình đi tuốt phía trước, bỏ lại người xa xa.

Người già rồi thì cũng cải thiện, có thể phát hiện rất nhiều chân lý, ví dụ như hai người nắm tay nhau sánh đôi tốt hơn một người đi thật nhanh phía trước bỏ lại người kia.

Thời gian trôi đi cũng không phải không để lại gì.

Lúc xuống lầu dưới bắt gặp người phụ nữ độc thân nọ đang dắt chó đi dạo, chú chó của cô vui đùa ngoài đường cái chạy như điên, cô đuổi theo phía sau, bước đi chậm rãi, không còn cái sự cô đơn và yếu đuối tối hôm qua nữa.

Ban ngày là thời điểm tốt nhất để ngủ trưa, để rồi đến khi trời tối, chúng ta trong vô thức sẽ lộ ra tâm trạng, ví dụ như lần đầu tiên nhận lời làm tình với Lập Tử, đó là một đêm lạnh như dòng nước, yên tĩnh như ngôi mộ, hắn nói là, để tôi ôm em đi, em sẽ không còn đơn côi nữa.

Tôi không tài nào từ chối được cái ôm ấm áp này, lần đầu tiên thả mình xuống vực sâu, khi đó, tình cảm Lập Tử dành cho tôi chỉ mới dừng ở mức bình thường, bình thường đến mức có cậu trai khác xuất hiện là hắn lập tức đi ôm người mới liền.

Tôi kém hơn hắn rất nhiều, hắn là người đầu tiên tôi yêu, khó tránh khỏi khắc cốt ghi tâm, khi đó tôi cầu cho thời gian trôi thật mau, để tôi có thể quên hắn.

Thời gian vẫn không cô phụ tôi, cho đến cuối cùng tôi vẫn không chờ được đến ngày có một mối tình đủ sức thay đổi mình.

Đáng tiếc, thời gian cũng không cho tôi quá nhiều ưu ái, ngày hôm sau, tôi lại gặp Lập Tử.

“Con chó kia chơi vui ghê cơ.” Hấn ở bên cạnh nói, “Hai ngày nữa có mưa, chân em lại đang bị đau, chúng ta đi hiệu thuốc đi, nghe nói có loại thuốc viêm khớp mới tung ra thị trường đây, hiệu quả rất tốt.”

Ánh mắt hấn nhìn theo con chó, khóe môi treo nụ cười, lời nói ra chỉ hướng về tôi.

Thật sự thì hấn không thích chó cho lắm, bởi vì hấn từng bị chó cắn, khá là miễn cảm với chó, mà tôi thì thích, cho nên hấn đành cứ hễ khi thấy chó là khen lấy khen để để tôi thoát khỏi cái sự mê chó của mình lại.

“Tôi muốn sống cùng em.” Đêm hôm ấy, hấn xua con chó của tôi đi và chiếm chỗ nó, nói với tôi.

Tôi nghĩ có đôi lúc tôi sẽ nhớ lại ngày hôm đó.

Quay về từ hiệu thuốc, đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, hấn ngồi xổm xuống, tôi vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Đi vài bước, quay đầu lại nhìn, hấn vẫn còn ngồi đó, ngồi đó chọn hoa.

Tôi đi lại ngồi xuống cạnh hấn.

Hấn nói: “Hoa này thấy sao?”

“Đẹp đó.”

“Vây lấy cảnh này, hoa này nở rất đẹp, giống như đang cười vậy.” Hấn tấm tắc.

Hấn đứng lên rồi đi, tôi trả tiền rồi đi theo sóng vai với hấn, dường như tôi vẫn còn nhớ mang máng cái lần thứ hai chúng tôi chia tay, cái cảm giác hấn dùng tiền nện vào mặt tôi.

Thời gian cũng dạy hấn, tiền không có nghĩa là tất cả.

Gió ù ù thổi qua, trong mộng lung thấy được hạnh phúc đang mỉm cười.

Quả nhiên là mình già rồi, vậy mà lại gặp ảo giác.

Thời gian thật sự là một thứ rất kỳ diệu.

W aka Glen Yuruzu: Đơn giản là một câu chuyện gương vỡ lại lành ở tuổi xế chiều

Cơ mà...

Thấy chó người ta dzui cái GATO hả anh hai (¬¬)

10. Chương 10: Cái Giá Phải Trả Cho Tình Yêu

Năm ấy, tôi đã đến Thượng Hải.

Họ nói là, Thượng Hải ca vũ thái bình, là một nơi nên đến, Bạch gia, đi nào.

Tôi biết bọn tiếc thay cho tôi, từ khi hấn đi Thượng Hải, tôi ngày đêm tương tư, Thượng Hải thế tục hỗn loạn lại trở thành nơi trái tim tôi hướng về.

Thế là, tôi cùng họ đến Thượng Hải, vài người huynh đệ, họ đã vết dao liếm máu theo tôi hơn nửa cuộc đời mình, chỉ vì một người tôi si mê, từ Vân Nam xưng vương xưng bá đến Thượng Hải không chút thế lực, có sống có chết, vẫn không một câu oán hận.

Tôi từng nói với lão Giang, may mắn lớn nhất cuộc đời Bạch Long Thiên ta đây chính là có mấy chú làm huynh đệ, nhưng mà, hối tiếc lớn nhất cuộc đời này của ta, cũng chính là mấy chú.

Ngày hôm đó tôi nói với lão Giang, cũng chính là cái ngày cậu ta đỡ viên đạn thay cho hấn... Thượng Hải chiều trầm, tôi ngàn dặm xa xôi theo đuổi hấn, hi sinh người anh em thứ nhất của mình.

Về sau, mỗi một người huynh đệ đều bỏ tôi lại mà đi trước... Tôi nghĩ, nếu như có thể, tôi tình nguyện mình chết thay cho họ.

Khiến anh em phải thành toàn cho tình yêu của mình, không bao giờ là điều tôi mong muốn.

Thế sự lặn độn lại gian nan, cái ngày lão gia tử ra đi để tôi chần giữ vùng biên giới, ông đã nói với tôi, con trai à, thủ tại đây, có là súng Tây đại bác hay đao tiền thương côn, không ai có thể đắc thủ, miễn là con còn ở đây, con chính là thổ hoàng đế, thiên vương lão tử cũng phải nhường con.

Nhưng rồi, tôi vẫn vì hấn mà đi.

Một thằng ranh mớ cao... Tôi nuôi hấn bầy lớn, cho hấn đi du học, đổi lại hấn chọn con đường rời khỏi tôi, khiến tôi phải đi khỏi nơi thuộc về chính mình mà đuổi theo hấn.

Tối hôm đó, thầy đồng vén vạt trường bào đen quỳ dưới sảnh, y nói: “Bạch gia, chuyến đi này của ngài, e

rằng sẽ không toàn mạng.”

Tôi bước xuống bậc thang, hơi khuyu xuống đứng trước mặt y, hạt dưa đang nắm trong tay chia cho y một nửa, nói: “Ông có thể tính lại được không... Tính cho tôi.”

Thầy đồng cúi đầu, dập một cái, nói: “Ông lớn... Quẻ tượng sẽ không nói dối, mong ngài cân nhắc.”

Y không khuyên tôi, cũng không dám, ở đây, tôi là trời, nói một là không có hai, không ai dám khuyên lấy tôi.

Tôi đâm đầu vào chỗ chết, bọn họ cũng sẽ đâm theo... Khi đó tôi chưa từng nghĩ tới, một khi ra ngoài rồi sẽ dần dần rời khỏi tôi.

Tôi cho rằng, người sẽ chết bỏ mạng từ khi bắt đầu chính là tôi.

Bởi vì lời thầy đồng chưa lần nào có thể xem thường.

Tôi cũng có nghi ngờ.

Mà ngày hôm đó tôi chỉ phát tay áo cho ông ta lui xuống.

Ngày hôm sau, y đứng nơi đầu ngọn gió vách đứng, nâng cao chén rượu thay tôi đưa tiễn... Tôi ngồi trên ngựa gào thét lao xuống núi, dọc theo hành trình, đổi lấy 9 người huynh đệ.

Hàng lệ chảy xuống vạt áo màu đen của thầy đồng, tôi chưa từng nghĩ đến... Cái giá của tình yêu sẽ lớn đến thế.

Lớn đến độ, tôi thà chịu đựng nỗi tương tư ăn tận xương tủy, cũng không muốn chịu cái nước loạn ăn mòn của trần thế hỗn loạn kia.

Hết.

W aka Glen Yuruzu: Tui có nên nói là vì trai bỏ anh em hông...

11. Chương 11: Quý Ông Của Tôi

Thượng

London cũng không lạnh lắm, mùa đông chỉ lạnh được vài ngày, những ngày sau là nổi phiền mưa rơi, hồi tôi còn trong nước đã không thích che ô rồi, còn gặp thời tiết mưa rỉ rả, thế là dứt khoát không bước ra khỏi cửa luôn, trừ những lúc đi học, thời gian còn lại chỉ rú trong căn phòng thuê thôi.

Nhà thuê một tuần 150 bảng Anh, khá là đắt, nhưng được cái gần trường, trị an tốt, ăn uống cũng tiện nên không có gì phàn nàn cả.

Tôi học thiết kế, có liên quan đến đá quý, ở nước Anh được hai năm rồi, trên cơ bản trừ học hành ra thì không quen biết nhiều người lắm.

Lầu trên có người da trắng ở, đôi lúc 2 bên gặp nhau ngẫu nhiên, thấy tôi hồi hã lao lên hoặc xuống lầu sẽ rất lịch sự nhường đường.

Những hôm đó đều là cuối tháng lúc tôi được giao đề án, giảng viên là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, không hài lòng một điểm thôi đã phải làm lại từ đầu, tôi gấp đến độ chạy một mạch từ trường về đến nhà trọ, mở ra bản phác thảo tiếp tục lên ý tưởng, nào còn để ý người đã nhường đường kia là ai.

Thẳng cho đến khi sự việc lặp lại nhiều lần, tôi chạy được giữa chừng sẽ tạm dừng lại nói cảm ơn người ta, mà người đó thì... anh chàng người Anh mũi cao mắt xanh sẽ cười khách sáo, hơi khom người.

Trên thực tế cái gọi là quý ông người Anh chỉ là hình tượng có trong tiểu thuyết văn học nước nà thôi, từ khi đến Anh, tôi mới biết rằng ở Anh còn đồ giang hồ còn nhiều hơn quê hương tôi, chưa kể trình độ cao hơn nhiều, họ chơi hết cướp còn giết luôn, chỗ tôi cùng lắm là cầm mã tấu, còn người đảng hoàng ấy hử, trái lại thì thờ ơ, lịch thiệp thì chưa chắc được gặp đâu.

Mình lại may mắn được gặp một người như vậy, có đôi lúc chạm mặt nơi cầu thang, tôi sẽ nói một tiếng, chào buổi sáng thưa ngài, hoặc vào giữa trưa, buổi tối nói lời chào các kiểu mới ừ chạy.

Bước chân trên con đường gốc xít như thế, quý ngài lịch thiệp kia lúc nhìn thấy tôi sẽ cười, tựa lưng trên tay vịn cầu thang nhìn theo tôi lao đi, tôi tạm dừng chào hỏi sẽ gật đầu, sẽ đáp lại một câu chào buổi sáng chào buổi chiều linh tinh.

Tôi đã nói mùa đông nước Anh cũng quá lạnh ấy nhỉ, năm nay lại đón một trận tuyết lớn, tôi vừa nhận bản thảo thiết kế trên trường về, dọc đường nhảy mũi vài cái, mở cửa tầng dưới nhà thuê ra còn suýt ngã sắp mặt, tôi biết mình bị cảm rồi, còn sốt nữa, ông thầy đáng ghét, chỉ tại cái tính mắc dịch của ông hại tôi muốn bay cả đầu óc lúc mà nộp bài đã hoàn thành cho ông xem.

Trong lòng thầm chửi ông thầy hướng dẫn, loạng choạng léch thảy lên lầu, chỉ mong có thể nằm ra cái giường của mình, uống thuốc rồi ngủ luôn.

Tay bám lên tay vịn cầu thang, vừa đi được nửa đường, người đã nóng hổi, mồ hôi tuôn như tắm ướt đầm áo sơ mi, tôi chắc chắn đây, hơn nữa còn tệ hơn, tôi vừa nhảy mũi thì nước mắt nước mũi đã thi nhau ứa ra, khiến tôi càng muốn chửi ông trời.

“Này, cậu bị cảm à?” Bên cạnh có người hỏi.

Quay lại thì thấy đó là quý ngài lịch thiệp, tôi quệt mũi một cách không hề có duyên, nói mang theo giọng mũi:

“Vâng, thưa ngài, cơ mà vẫn ổn ạ, tôi về phòng uống thuốc rồi đánh một giấc là ổn ngay thôi.”

“Cậu phát sốt rồi, nên đi viện thì hơn.” Quý ngài lịch thiệp nói một cách nghiêm túc.

Hể, làm ơn đi, thời tiết quái quỷ này ai lại muốn ra ngoài chứ, cho nên tôi khách sáo nói: “Không đâu, thưa ngài, tôi không sao.” Bám lên tay vịn định lên phòng.

“Cậu xem coi sắp gục tới nơi rồi kia đứa trẻ đáng thương ạ.” Quý ngài lịch thiệp túm được tay tôi rồi nói: “Chết tiệt, cậu sốt như con gà tây trong lò ấy.”

Không đợi tôi phân bua, hấn kéo tôi định xuống lầu, “Tôi đưa cậu đi viện.”

“Không...” Tôi muốn gạt hấn ra, nhất quyết không theo.

“Cậu nên đi bệnh viện, đứa trẻ đáng thương ạ, hoặc là cậu sẽ hấp hối trong căn phòng của mình, tôi không báo cảnh sát để họ tới đây nhật xác, cậu nên biết, họ cũng không chuyên nghiệp đến thế, có thể bố mẹ cậu sẽ không nhận được thi thể toàn thân của con họ đâu.” Quý ngài lịch thiệp đang nói những lời kinh dị.

Tôi bị hấn kéo xuống lầu, ngồi vào chiếc xe ấm áp của hấn, tôi lặp lại: “Thưa ngài, cảm ơn ngài rất nhiều, nhưng tôi không bị nặng đâu ạ, tôi không cần đi bệnh viện.”

“Cậu cần.” Quý ngài lịch thiệp hơi đánh mặt, đôi môi mỏng nhếch lên, trông rất lạnh nhạt, khác một trời một vực cái người với nụ cười thường trực bên môi kia.

God, tôi sẽ không yêu người như thế đâu.... Người Anh lạnh lùng như này trên đường quơ một cái có cả nắm, đẹp trai thì đẹp trai, nhưng bằng dấy không đủ để tôi không ưa họ.

“Thưa ngài, tôi nghĩ tôi chỉ cần ngủ một giấc là ổn ngay.” Tôi lặp lại.

“Không, đứa trẻ đáng thương, cậu cần được chăm sóc.”

“Tôi không phải đứa trẻ đáng thương,” Tôi kiên nhẫn sửa lại: “Tôi sẽ tự chăm sóc cho mình, thưa ngài tôi là người trưởng thành.”

Tuyệt phía trước chặn đường, cảnh sát đang chỉ huy mọi người đi đường vòng, tôi ghét giao thông ở Anh, đó là lý do dù đã sống ở Anh lâu như vậy vẫn không mua chiếc xe nào, luôn có lý do để không làm thế, nhưng quý ngài đây chỉ cần rẽ vài vòng đã thuận lợi đi về phía bệnh viện.

“Thưa ngài, cảm ơn lòng tốt của ngài.” Tôi nói với hắn, định khi xuống sẽ nói tiếp thì nghe hắn nói: “Cậu bé này, cậu nên giữ sức, đừng như con chim nhỏ chíp cha chíp chíp hoài.”

Bạn biết đó, bạn rất hiểu mà, bất cứ một người đàn ông nào bị nhận xét là như con chim nhỏ đều sẽ tức giận, tôi cũng vậy, nên tức đỏ cả mặt lên giọng: “Ngài đừng có sỉ nhục tôi.”

“Không đâu, cậu bé ạ, tôi không hề, hiện tại cậu cần phải nghỉ ngơi, nghe tôi đi, hãy nhắm mắt lại và nghỉ ngơi đi.” Quý ngài lịch thiệp rướn người ra khỏi xe, hôn lên mí mắt tôi, nói với giọng ra lệnh.

Nhưng điều đó không khiến tôi nhắm lại mắt, trên thực tế, tôi mở còn to hơn, to hơn cả mặt trăng nước Anh.

Trung

“Đứa trẻ đáng thương, cậu cần được chăm sóc.” Quý ngài lịch thiệp nắm lấy tay tôi, nói một cách bình tĩnh: “Cậu có bằng lòng kết giao cùng tôi không? Làm ơn...”

Nếu không có câu trước đó, nếu chỉ có câu sau thôi thì sẽ hoàn hảo hơn rồi, đáng tiếc là không, cho nên tôi lắc đầu từ chối, “Không, thưa ngài.”

Quý ngài lịch thiệp gật gật đầu, “Không sao.”

Đến bệnh viện kiểm tra các mặt sức khỏe, sau đó hắn mới chở tôi về, đảm bảo chân đã đắp kín thì mới nói tiếng “Ngủ ngon”, rồi rời đi.

Tôi chợt rất muốn gọi về nhà, có lẽ là vì lúc này quý ngài lịch thiệp đã nhắc đến, cũng đã 4 năm rồi, đã không còn ai đề cập chuyện kết giao với tôi nữa.

Tôi gọi cho mẹ, hỏi bà: “Mẹ có nghĩ anh ấy trên Thiên Đường liệu có còn nhớ con không ạ?”

Mẹ ở đầu bên kia im lặng, rồi mới nói: “Có chứ.”

Tôi nói: “Mẹ ơi, đến bây giờ con vẫn yêu anh ấy, vẫn luôn, cho dù anh ấy đã đi thật xa rồi.”

“Ừ, cậu ấy nghe thấy sẽ rất vui.”

Tôi nói: “Mẹ, con rất nhớ anh ấy.” Tôi khóc không thành tiếng, nói với mẹ: “Mẹ ơi, con nhớ lắm... Nơi này hoàn toàn không có anh, nhưng con vẫn cảm giác anh ấy vẫn bên con, nhưng con không tìm được anh, con mất anh rồi...”

“Không sao đâu bé yêu à, cậu ấy luôn bên con mà, con không cần phải tìm cậu ấy, cậu ấy luôn ở cạnh con mà.”

“Dạ.” Tôi đáp: “Mẹ ơi, con nhớ anh ấy....”

“Có thể có chuyện gì được chứ con, không sao đâu, con nhớ cậu ấy, cậu ấy cũng nhớ con mà.”

“Nhưng anh ấy không đến tìm con...” Tôi siết chặt di động, nói: “Anh ấy không đến tìm con, con sợ con sẽ quên mất anh ấy, con không muốn thế.” Đã lâu rồi tôi không ích kỷ như thế, nhưng tối nay, tôi phải xả ra bằng hết.

“Không đâu, con sẽ không quên cậu ấy đâu, con yêu cậu ấy cơ mà, sau này cho dù con có yêu người khác đi nữa, con cũng sẽ không quên cậu ấy đâu con.”

“Quên chứ ạ, mẹ à, anh ấy đã đi rồi, anh ấy đã không còn đây, con sẽ quên anh ấy, con sợ lắm, mẹ ơi, con sợ con quên anh ấy, quên đi quá khứ.” Bốn năm, bốn năm không dài cũng không ngắn, tôi còn nhớ gương mặt anh, nhưng mà, tôi không thể nhớ tình yêu của anh, tôi muốn gọi lại, nhưng không tìm thấy anh.

Tôi hoảng lắm, tôi nghĩ tôi thật sự hoảng rồi, tôi khóc nức nở nói với mẹ: “Làm sao bây giờ? Con sợ con sẽ quên anh ấy mất? Con không thể tìm thấy anh ấy thì làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu con... Không sao đâu con...” Bà ở bên kia dễ dàng, cũng rất đau lòng.

Tôi khóc đến khó thở, nếu là trước kia, anh ấy sẽ nói: “Em phải mạnh mẽ lên, dù cho anh không còn bên em nữa, em cũng phải mạnh mẽ lên, đừng khóc nữa, em càng khóc người khác sẽ khi dễ em.”

Anh sẽ ôm lấy tôi, vô cùng bi thương, nói: “Tôi không thể bảo vệ em được nữa, em phải tự bảo vệ lấy mình, hiểu không?”

Tôi đáp rằng được, tôi nói: “Anh phải nhanh chóng tốt lên, rồi em sẽ bảo vệ chính mình, sau đó là bảo vệ anh, không để anh lo lắng thay em nữa, vậy được chứ?”

Anh cười, một nụ cười đẹp vô cùng, anh hôn lên trán tôi, dịu dàng của anh, bao năm sẽ như vậy.

Không may, anh ấy vẫn ra đi, ngày anh ấy rời khỏi thế giới này cũng là ngày tuyết rơi, tuyết rất lớn, tôi ôm lấy thi thể lạnh băng của anh, tôi hỏi mẹ, có phải điều hòa bị hỏng rồi không ạ, đừng mở cửa, anh ấy sẽ bị cồng mất.

Mẹ chỉ khóc nức lên, tôi không rõ lắm, tôi chỉ cảm thấy cả tôi và anh đều rất lạnh.

Chúng tôi đáng ra phải ở trong một căn phòng ấm áp, trao nhau cái ôm, rồi mới đến vĩnh viễn sánh cùng đất trời, sông cạn đá mòn, chúng tôi sẽ cùng nhau chết đi.

Nhưng anh vẫn ra đi trước, để tôi lại một mình, sau đó lại muốn tôi tham dự tang lễ của anh.

Tôi rất lạnh, tôi ôm lấy mình khóc suốt đêm, đến hôm sau thì đôi mắt cũng sưng húp.

Sáng ngày hôm sau, quý ngài lịch thiệp đến, nói: “Cậu đã khá hơn chưa?”

Tôi nói ừ, không muốn mở cửa.

Hắn nói: “Cậu mở cửa đi, tôi muốn xác định có cần đưa cậu đến chỗ bác sĩ không.”

Tôi nói tôi đã tốt hơn rồi, nhưng giọng của tôi rất khó nghe, tôi nghĩ hắn dễ gì mà tin lời tôi chứ.

Quả nhiên, hắn vẫn gõ cửa, “Nghe này, cậu bị ốm, chúng ta cần phải đi bệnh viện.”

Tôi lắc đầu, dù biết hắn không thấy, vẫn lắc đầu.

“Nhóc con à, mau ra đi...” Hắn ở bên ngoài gõ cửa nói.

“Không, tôi không phải nhóc, tôi 26 rồi...” Tôi tức giận và một lần nữa đòi lại quyền trưởng thành của mình.

Tiếng gõ cửa không vang lên nữa, nhưng cánh cửa lại mở ra, tôi chắc chắn đó là chìa khóa nhà, rồi mới nghe hắn nói: “Nhóc ạ, chúng ta cần phải đi bệnh viện, cậu hót còn tệ hơn vịt kêu.”

Hạ

Được rồi, đúng vậy đó, tôi phải thừa nhận, tôi nhìn nhầm rồi, quý ngài lịch thiệp cũng không “lịch thiệp”.

Trên thực tế, một tuần sau, dưới sự lừa gạt đến mê muội đầu óc, tôi đã lên giường với hắn.

Hơn nữa, đáng buồn thay, một tháng sau đó tôi sống chung với hắn.

Tôi tốt nghiệp, hắn có theo tôi về nước một lần, khi mẹ tôi nhìn thấy hắn thì kinh ngạc há hốc miệng, bố

thì mắng đồ giặc Tây đuổi hấn đi... Mẹ hỏi tôi: “Con yêu hấn?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy tại sao?” Mẹ rất lo lắng.

“Con rất tịch mịch.” Tôi thành thực nói ra nguyên nhân.

Mẹ tôi xoa đầu tôi, thở dài một tiếng, “Như thế không công bằng với người ta.”

“Không sao đâu ạ, mẹ, hấn bên con, con bên hấn, không ai thiệt hơn ai.”

“Là vậy sao?” Mẹ vẫn có vẻ lo lắng.

Tôi gật đầu.

Sau khi tôi về lại Anh hoàn tất luận văn kết thúc việc học, dự định thu dọn đồ đạc rồi về nước, bởi tôi muốn chăm

sóc bố mẹ mình.

Quý ngài lịch thiệp hỏi tôi: “Về bao lâu?”

Tôi nghiêm túc nói: “Không biết nữa.”

Đúng vậy, tôi không biết,

Cái nơi ấy, trước đây có anh, có ba có mẹ, giờ đây anh đã đi, vẫn còn bố còn mẹ, cho nên tôi vẫn muốn về.

“Em không nghĩ đến chuyện chúng ta?” Quý ngài lịch thiệp như có tâm sự.

Tôi trầm mặc không đáp.

Quý ngài lịch thiệp thở dài một tiếng, ôm lấy tôi, nói: “Đứa nhỏ đáng thương, em ác lắm.”

Tôi ôm lại hấn, rầu rĩ nói, “Xin lỗi.”

Về nước rồi, tôi cứ nghĩ chuyện chúng tôi đã kết thúc, sau này cả hai sẽ trở thành người xa lạ gặp nhau thì cười, nhưng quý ngài đây sẽ lâu lâu gọi đến, gửi chuyển phát, thậm chí lên MSN trò chuyện đôi chút, có khi một tuần, có khi một tháng, hoặc đến tận nửa năm.

Cho nên qua thời gian dài, chúng tôi vẫn giữ liên lạc với nhau.

Tôi bắt đầu sự nghiệp thiết kế trang sức, vẫn ở nhà là nhiều, ít khi ra ngoài, vẫn ghét mưa, trong 2 3 năm không gặp được người nào sưởi ấm lúc tịch mịch, tôi nghĩ tôi phải vượt qua cả cuộc đời còn lại bằng những ký ức về anh.

Thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ đến quý ngài lịch thiệp, nhớ cách gọi hân thích đặt cho tôi, hân vẫn gọi tôi là đứa bé đáng thương, trong phòng cũng có quà hân gửi, nhưng hân lại chưa từng xuất hiện, tôi nghĩ hân quen chăm sóc tôi, dù cách xa ngàn dặm, tôi vẫn còn lại đứa nhỏ đáng thương hân đã tưởng như chạm sẽ vỡ như thủy tinh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng, có lần hân sau một thời gian im lặng rất lâu, hân nói với tôi trên MSN: “Em là đứa nhỏ đáng thương tôi vừa thấy đã thương.”

Sau đó tôi vẫn trò chuyện với hân trong nụ cười ấm áp, tôi nghĩ, tôi đã tổn thương quý ngài lịch thiệp đã luôn che chở cho tôi rồi.

Hân đối xử với tôi rất tốt, hơn một năm ở chung với nhau đã cho thấy điều đó, dù đã chia xa gần 4 năm, hân vẫn sẽ gửi đến vài món quà mà tôi thích.

Có một lần, sau thời gian cả nửa năm không liên lạc gì nhau, tôi trò chuyện với hân trên mạng: “Quý ngài lịch thiệp, anh nói xem, tôi có còn cơ hội không?”

“Cơ hội gì?”

“Cơ hội được sánh đôi một đời với anh.”

“Em cần ư?”

“Đúng thế, tôi cần.”

“Em có yêu tôi không?”

“Không, tôi nghĩ tôi thích ngài, thích vô cùng.”

“Vậy sao?”

“Đúng thế, tôi nghĩ tôi sẽ thử yêu ngài, xin lỗi.”

“Sao phải xin lỗi?”

“Tôi đã từng yêu một người... Cho đến bây giờ vẫn yêu, có lẽ sau này vẫn luôn yêu, anh ấy đã ra đi, cho nên, tôi sẽ yêu anh ấy trong những hồi ức, sẽ luôn yêu anh ấy, nhưng mà, tôi nghĩ tôi muốn tìm một ai đó khác ở hiện thực, đặt người đó trong lòng, và tôi muốn ngài là người ấy của tôi.”

Bên kia im lặng.

“Ngài sẽ là người ấy chứ?” Tôi nghĩ tôi đang cầu xin hần.

“Sao lại là tôi, người khác không thể à?”

“Không.”

“Vì sao?”

Ngón tay tôi khựng lại trước bàn phím một chút, rồi nó mới hồi lại bắt đầu cử động, “Bởi vì, tôi yêu ngài.”

Đầu bên kia lại là một khoảng lặng dài, sau đó thì di động vang lên.

Đó là số gọi từ nước ngoài, tôi run run bắt máy, tôi nghe thấy giọng quý ngài lịch thiệp, “Lần này không thể nói đi nữa, cho dù em có yêu người đã mất kia sâu đậm.”

Trái tim tôi đập rộn ràng, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, thế rồi tôi nghe thấy mình nói: “Vâng, thưa ngài.”

“Em phải yêu tôi, chân thành.” Hần nói tiếp.

“Vâng, thưa ngài.” Tôi đáp.

“Tôi sẽ không cấm em nhớ về người yêu cũ của em.” Hần bổ sung.

“Vâng ạ, thưa ngài, cảm ơn, thưa ngài.”

“Về sau em nên nói mọi chuyện với tôi, chứ không phải trốn tăm biệt tích.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Vậy thì, tôi yêu em.”

“Vâng, thưa ngài, cảm ơn ngài.”

“Em đừng gọi tôi là ngài, bé đáng thương ạ, tôi là người yêu của em.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Hử?”

“Được, David.”

—o0o—

PS: Vậy cố sự nhầm chán nhạt nhẽo này cũng đã kết thúc, ngủ ngon.

W aka Glen Yuruzu: Em dzai này, tui không biết nói gì về em... hoàn hảo văn. ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-con-lanh-leo-hon-cai-chet>